

CHARLES D. COLLINS'A AİT ATLAS OF THE SIOUX WARS ADLI ESERİN TANITIMI VE DEĞERLENDİRMESİ

Hüseyin SARIOĞLU*
Serkan OFLAZOĞLU**
Şahin EROĞLU***

Derleme Makalesi/Review Article

Atıf/Cite as: Sarioğlu, H., Oflazoğlu, S. ve Eroğlu, Ş. (2023). Charles D. Collins'a Ait Atlas Of The Sioux Wars Adlı Eserin Tanıtımı ve Değerlendirmesi. *DÜMAD (Dünya Multidisipliner Araştırmalar Dergisi)*, 6(Prof. Dr. Durmuş Ali Arslan Özel Sayısı), 125-157.

Özet

Charles D. Collins tarafından yazılan Atlas of the Sioux Wars adlı eserinde Amerika Birleşik Devletleri ile Kızılderili kabileleri Sioux, Dakota, Lokata gibi kabilelerle savaşları sırasında, savaşçıların uyguladıkları taktikleri 16 harita üzerinde göstererek, sonraki askeri eğitimlerde kullanmak üzere bir taktik atlas elde etmiştir. Bu eserde hikayeleştirilmiş bir şekilde de olsa Beyaz adamın ordusu ile ülkenin asıl sahipleri olan Yerliler arasındaki savaşlar canlı bir şekilde anlatılır. Bu savaşlar sırasında Charles D. Collins iki tarafı uzaktan da olsa seyrediyor gibi işin içindedir ve mümkün mertebe tarafsız kalmaya yönelik bir eser ele almış olsa da, bir Amerikalı olarak çıktıkları yerli topraklarının kendi haklarıymış gibi bir izlenim bırakmaya çalışır.

Bu makalede Charles D. Collins'in kaleminden yazılan ve savaş stratejilerini haritalarla gösteren bir eser üzerinden ABD, Kızılderili savaşlarında uygulanan taktiklerin sonuçları üzerinden bir değerlendirme yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Amerika, Kızılderili, Yerli, Savaş

Abstract

In his Atlas of the Sioux Wars, written by Charles D. Collins, he obtained a tactical atlas to use in subsequent military training, by showing the tactics of the warriors on 16 maps during their wars with the United States and the Indian tribes such as Sioux, Dakota, Lokata. In this work, the

* Öğretmen, Mustafa Kemal Akbay İlkokulu, sarioglu-1961@hotmail.com, Orcid:000-0002-0626-7721

** Öğretmen, Mustafa Kemal Akbay İlkokulu, oflazoglu.serkan@gmail.com, Orcid.0000-0002-0216-635X

*** Öğretmen, Mustafa Kemal Akbay İlkokulu, sahineroğlu68@gmail.com, Orcid. 0000-0002-2536-8923

wars between the White man's army and the Natives, who are the real owners of the country, are vividly described, albeit in a narrative form. During these wars, Charles D. Collins seems to be watching both sides from afar, and although he has made a work of remaining neutral as much as possible, he tries to give the impression as an American that the native land they have collapsed is their own right.

In this article, an evaluation will be made on the results of the tactics applied in the American Indian wars through a work written by Charles D. Collins and showing the war strategies with maps.

Keywords: America, Native American, Native, War

Giriş

Dr. William Glenn Robertson'un danışman editörlüğünü yapmış olduğu ve Charles D., Collins tarafından 1955 yılında ikinci baskısı yayınlanan *Atlas of the Sioux Wars* adlı eserin aşağıda tanıtımını içeren bir bōlüm sunmuş olacağız.

Eserin içeriğinde:

1. 1862-1877 Amerikan-Kızılderili savaşları ve bu savaşlara ait haritalara,
2. 1862-1877 Dakota Yerlileri'nin Savaşları ve bunlara dair haritalara yer verilmiştir. Bu haritaların William Glenn Robertson tarafından 1944'de çizildiği anlaşılmaktadır.

Eserin önsözünde Haziran 1992'de, *Savaş alışmaları Enstitüsü (CSI)*, ABD Ordu Komutanlığı ve Genelkurmay Koleji Komutan Yardımcısı Tuğgeneral William M. Steele'nin ilk Sioux Savaşları araştırma gezisini gerçekleştirdiği ifade edilmektedir. Eylöl 1992'de Dr. William Glenn Robertson, Dr. Jerold E. Brown, Binbaşı William M. Campsey ve Binbaşı Scott R. McMeen, bu gezi sonucunda elde ettikleri bilgilerle "Atlas of the Sioux Wars"ın ilk baskısını yayınladıkları ifade edilmektedir. Bu alışma, Ordunun Batı Amerika'nın en büyük Kızılderili kabilelerinden biri olan Sioux Kızılderililerine karşı yürüttüğu kampanyaları inceleyerek *West Point Atlas* dizisindeki Kızılderili savaşlarının eksiklerini tamamlamayı hedefleyen mütevazı bir çabayı temsil ediyordu. Bu çalışmaların sonucunda oluşturulan Atlas, o zamandan beri, Sioux Savaşlarıyla ilgili yapılan araştırma gezilerinde Sioux'lara karşı ABD Ordusu kampanyalarının yüzlerce öğrencisi için bir eğitim referansı olarak hizmet ettiği belirtilmektedir(Colins, 1955:5).

1992'de, CSI ve yazarlar, Soğuk Savaş sonrası Ordu'da görev yapan askerlerin, İç Savaş sonrası karşılaştığı durumları birbiriyle kolayca özdeşleşebileceklerine inanılıyordu. Her iki durumda da, ulusun güvenliğine yönelik en ciddi tehdit aniden ortadan kalkmıştı ve Ordunun amacı hararetili bir şekilde tartışıldı. Bu arada, siyasi hayatta meydana gelen bu değişikliği, ABD Kongresi'ndeki birçok kişi, Amerikan siyasi hayatında uzun süredir devam eden bir eğilim olan ve sürekli olarak ordu için fon ayırma taleplerini ve diğer harcama kaynaklarını azaltmak için bir fırsat olarak gördü.

Ordunun üst düzey liderleri, bu nedenle, görev tanımı ve zorunlu kaynak kısıtlamaları gibi birçok problemlerle başa çıkma şansı bulmuştur. Ordudaki, o dönemin genç liderleri, uygun eğitimi reçete etmek ve yürütmek için bu fırsatı kullanarak mücadele etme başarısı gösterdiği ifade edilmektedir. Buna rağmen, Amerika'nın hızlı Batıya doğru genişlemesinin bir parçası olarak Kızılderili topraklarına beyaz adamın yapmış olduğu tecavüzdən kaynaklı çatışma, Amerikan Ordusunu daha fazla Kızılderili kabileleriyle çatışmaya sürüklediği ifade edilmiştir (Colins, 1955:5).

Orduya, aynı anda hem topraklarını hem de kültürlerini korumak için umutsuzca savaşan Kızılderili kabilelerine karşı sivilleri korumak için güçlü önlemler alması emredilirken, Kızılderili topraklarını sivil işgalden korumaya da yönlendirildiği için iki tarafa koşmak zorunda kalmıştır. Amerikan iç savaşı gazileri, Kızılderili savaşçıları bulmanın ve bunlarla savaşmanın, nispeten sınırlı savaş alanlarında büyük savaş hatları oluşturmaktan önemli ölçüde farklı olduğunu çabucak keşfetmişlerdi. Son 4 yılını konvansiyonel, yüksek yoğunluklu bir çatışma yürüterek geçiren Ordu, aniden alışılmadık, düşük yoğunluklu bir ortama uygun savaş tekniklerini öğrenmek zorunda kaldı.

Siyu (Sioux) Savaşlarının günümüz Ordusu için önemi, 2006'da 1992'de olduğundan daha da belirgindir. 1860'lardan 1890'lara kadar Siyulara karşı yürütülen kampanyalarda olduğu gibi, 21. yüzyılın başlarındaki operasyonlar, ABD Ordusu'nun konvansiyonel güçlerini geleneksel olmayan güçlere karşı özellikle Afganistan ve Irak'taki kullanımlarına benzetmek yerinde olacaktır ifadesi kullanılmıştır. Bu açıdan bakıldığında Amerikan ordusunun sahadaki eğitimini tamamlamasında Siyu seferleri, profesyonel asker yetiştirme açısından son derece değerli derslerle dolu olduğu belirtilmiştir. Operasyonlar operasyonel ve taktiksel olarak karmaşıktı, tanıdık olmayan arazi ve lojistik, çok aşamalı angajmanları çarpıcı biçimde etkiledi ve her operasyon, değişen önceliklerin karmaşık bir siyasi ve kültürel ortamında gerçekleşti. Seferlerin ciddi bir şekilde incelenmesi, günümüz subaylarına, 21. yüzyılın geleneksel olmayan savaşını 19. yüzyıldaki atalarınıninkiyle ilişkilendiren süreklilik konularını karşılaştırma ve en önemlisi de keşfetme fırsatı sunmuştur (Colins, 1955:5).

Sioux Savaşları Atlası, İkinci Baskısında yazarların titizliği olmadan tamamlanamazdı. Birinci Baskıda olduğu gibi, bölüm I, 1862 Minnesota Seferi'nde asimile edilmeye çalışılan bir halkın isyanını bastırmak için gönüllü güçleri kullanmanın zorluklarını ele alıyor. 1854 Grattan Olayı ve 1863 ve 1864 Minnesota Seferlerinin devamı için ek malzeme eklenmiştir. II. Bölüm, daha önce olduğu gibi, Wyoming ve Montana'daki 1866-68 Sioux Savaşı ile ilgilidir. Bu savaş, sınırlı kaynaklarla düşman topraklarda sabit bir seyahat rotasını güvence altına alma hikayesidir. Bu bölümde, Connor Expedition tartışmasını genişletilmiş ve Fetterman ve Vagon Box Savaşları hakkında 1992'de mevcut olmayan yeni materyaller eklenmiştir. III. Bölüm, Kızılderili Savaşları sırasında meydana gelen 1876 çatışmasını tartışıyor. Bu savaş Ordu tarafından yürütülen en büyük

ve en iddialı görevlerden biri idi. Atlas'a söz konusu savaş ile ilgili olmakla beraber 1992'de konu hakkında yazı yazan yazarların hiç görmediği, kullanıma açık olmayan yeni materyaller eklenmiştir. Atlas'a ayrıca ordunun 1890'da Siyulara karşı son operasyonlarını ve Wounded Knee'deki trajik karşılaşmayı içeren bir kapanış bölümü de eklenmiştir. Atlasın İkinci Baskısına yapılan en dikkate değer eklemenin 37 adet yeni ve renkli haritanın olduğu ifade edilmiştir (Colins, 1955:5)

Tarihsel benzetmeler her zaman tehlikelerle dolu olsa da, bugün savaşan ABD askerlerinin karşılaştığı zorlukların çoğu, Kızılderili Savaşları sırasında savaşan askerlerin karşılaştığı taktik ve operasyonel ikilemlerle paralellik gösteriyor. Amacımız bu 19. yüzyıl askerlerinin deneyimlerinden ders çıkarmaktır. Bu nedenle, saygın Kızılderili Savaşları Tarihçisi Robert M. Utley'in sözlerine burada yer verilmiştir: "Bir asırlık Yerli savaşı bize geleneksel yollarla savaşmayan insanlarla uğraşma konusunda çok şey öğretmeliydi ve askeri geleneğimizin makul bir şekilde yansıtması beklenebilirdi." (Colins, 1955:5)

Bu çalışmanın yayınlanmasını mümkün kılan birçok kişiye teşekkür edilen bu çalışmada özellikle 1992'de yayınlanan orijinal atlasın bir güncellemesini yapan Dr. William Glenn Robertson ve Dr. Jerold'ın yanı sıra E. Brown, Binbaşı William M. Campsey ve Binbaşı Scott R. McMeen'e de bu eser üzerinde yaptıkları düzenlemelerden dolayı ayrıca teşekkür edilmiştir. Bunların dışında eseri ham hali olan ilk taslaklarını dikkatli bir şekilde düzelter ve sürekli olarak açıklama ve diğer gerekli iyileştirmeleri yapmaya teşvik eden yazarın eşi Judy'e ve metnin taslaklarını özenle ve iyi bir şekilde tarayan, anlatıları ve haritaları önemli ölçüde geliştiren enstitü editörü Ms. Betty Weigand ile Combat Studies'e de teşekkür edilmiştir. Ayrıca Fort Leavenworth Multimedya/Görsel Bilgi Hizmet Merkezi'nde çalışan ve bir grafik sanatçısı olan Bay Charles A. Martinson'a da son taslağı yayın için profesyonel bir paket haline getirmesinden dolayı teşekkür edilmiştir (Colins, 1955:7).

Sioux Savaşları adlı çalışma sırasında yazara yıllarca akıl hocalığı yaptığı için Dr. Robertson'a da teşekkür edilen çalışmada onun yardımı ve kavrayışları olmasaydı, bu çalışmanın tamamlanamayacağı muhakkaktı. Hatta daha da önemlisi, ABD Ordu Komutanlığı ve Genelkurmay Koleji'nde (CGSC) Sioux Wars adlı bir dersin asla konulamayacağı ifade edilmiştir. Ayrıca, Başta Yarbay Paul Gardner olmak üzere, bu projedeki destek ve yardımları için Staff Ride Ekibinin tüm üyelerine de teşekkür edilmiştir. Yazar kendisi kadar Paul'un da Wyoming ve Montana'nın inişli çıkışlı tepelerinde yürürken, savaşa katılanların sözlerini okumak ve Sioux Savaşlarını tartışmak için sayısız saat harcadıklarından bahsetmektedir. Aynı şekilde, bu araştırma alanına dahil olan çeşitli savaş alanlarını araştırmak, yorumlamak ve korumakla ilgilenen tüm personelde unutulmamıştır. Bu grup, National Park Service (NPS) üyelerini, özellikle Little Bighorn Battlefield ve Fort Laramie'den; Rosebud Savaş Alanı için Montana Balık, Yaban Hayatı ve Parklar Departmanı; ve Fort Phil Kearny Eyalet Tarihi Bölgesi'ndeki son derece yardımsever profesyonelleri de bu teşekkür kervanına

kattıkları görülmüştür. Son olarak, bu çalışma için topraklarına girmemize izin veren ve CGSC'nin Sioux Wars Staff Ride'ın yıl dönümlerini anmak için her yıl mülklerine girilmesine cömertçe izin veren birçok Wyoming ve Montana çiftçisine özellikle teşekkür edilmiştir (Colins, 1955:7).

Yazar, kişisel bir not olarak, Sioux Wars alanlarına ve diğer büyük savaş alanlarına kişisel yolculukları sırasında kendisini her zaman destekleyen ailesini de unutmayarak onları da bu teşekkür kervanına ilave etmiştir.

Eserin girişinden itibaren her harita hakkında geniş bir bilgi verilmektedir. Bu bilgiler genel olarak haritanın hangi amaçla çizildiğini göstermesi açısından önemlidir. Normal bir haritada amaç bölgenin coğrafi konumunu ortaya koymaktır. Ancak buradaki amaç biraz daha farklıdır ve harita adeta hedef kitlenin yaşamından, kültürüne kadar her hususu ortaya koyan ve bir diğer şekliyle askeri haritalar olmaları yönüyle de rakip unsurun stratejik konumları hakkında bilgi verilmektedir.

Harita 1. Siyular (Sioux) ve Büyük Ovalar

Tüm Kızılderili kabile adlarının en tanınmışlarından biri Sioux'dur. Çok sayıda kabile bir Siouan lehçesi konuşsa da, kabile adı Sioux sadece bu kabilelerin en büyüğüne uygulanırdı. Sioux Adı, "küçük yılanlar" anlamına gelen Fransızca nadouessioux terimini değiştiren ve onu düşmanları Sioux'a uygulayan Chippewa Kızılderililerinden gelmektedir(Colins, 1955:12)..

Siyular aslen yukarı Mississippi Nehri boyunca Woodland Kızılderilileri olarak yaşadılar ve günümüz Minnesota, Iowa ve Wisconsin bölgelerine hakim oldular. 1700'lerin başında, Fransız silahlarıyla donanmış Chippewa, Siyuları yavaş yavaş Batı'ya doğru itti. 18. yüzyılın ortalarına gelindiğinde, Siyuların çoğu, hem Chippewa'dan kaçınmak hem de kürk ve av hayvanı açısından daha zengin alanlar aramak için Missouri Nehri boyunca göç etmişti. Batı'ya göçlerinde, Siyular üç ana bölüme ayrıldı: Dakota, Nakota ve Lakota, sırasıyla üç ana Sioux lehçesi kurdular. Bu lehçeler Santee, Yankton ve Teton. Her bölük adı kendi lehçesinde "müttefik" anlamında çevrilmiştir (Colins, 1955:12).

Dakota, Yukarı Ortabatı'da kaldı ve esas olarak günümüz Minnesota'sının bazı bölgelerinde yaşadı. Lehçelerinden dolayı Santee veya Doğu Sioux olarak da anılırlar. 1862 Minnesota ayaklanmasına öncelikle katılanlar Santee Sioux kabilesiydi(Colins, 1955:12)..

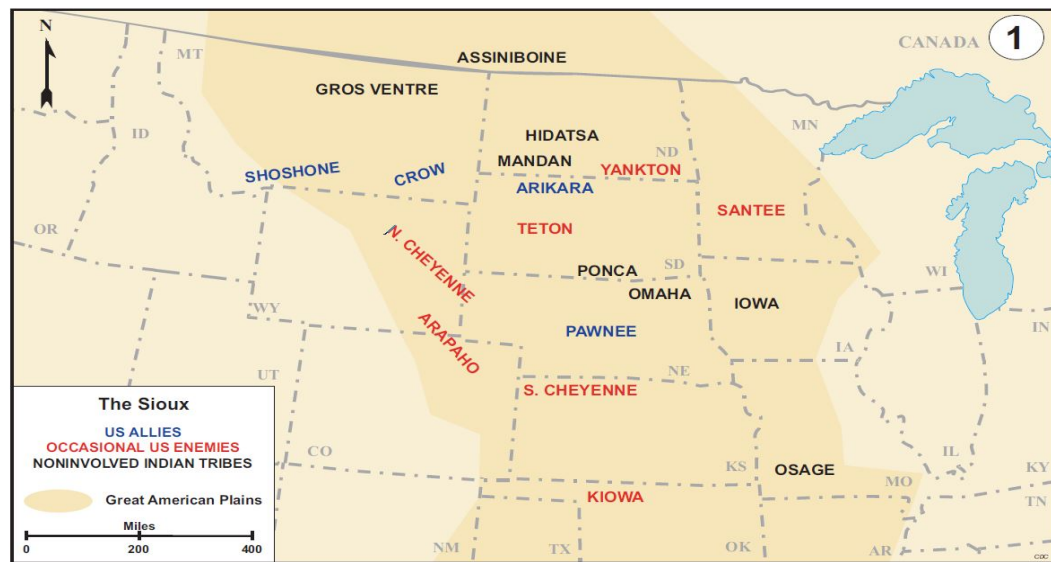
Nakota, batı Minnesota'nın kır ülkesinde ve Dakota'nın doğu kısmında daha batıda bir bölgeyi işgal etti. Nakota, Yankton ve Yanktonai olmak üzere iki büyük gruba ayrıldı. Yankton lehçelerine atıfta bulunarak, genellikle Yankton veya Orta Sioux olarak adlandırılırlar(Colins, 1955:12)..

Sioux tümenlerinin en büyüğü ve en iyi bilineni olan Lakota şubesinin anavatanı Büyük Kuzey Ovalarıdır. Lakota bölümü yedi grup veya konye ailesinden oluşuyordu. Bunlar Brule, Sans

Arc, Hunkpapa, Oglala, Miniconjou, Blackfeet ve Two Kettles idi. Yedisi de başlıca gıda maddesi et, özellikle de bufalo olan göçebe avcı gruplarıydı. Hepsi ortak bir Teton lehçesi konuştu ve genellikle Teton veya Batı Siyu olarak anılırlardı. Bu çeteler, başlangıçta Büyük Ova (Great Plains)'dan geçen vagon trenlerini taciz etmekten biraz daha fazlasını yapan güçlü bir konfederasyon oluşturdu. Daha sonra, beyaz uygarlığın ilerlemesi yaşam tarzlarını giderek daha fazla tehdit ettiğinden, taciz şiddetli bir direnişe dönüştü. Lakota, 1866-1868 Sioux War'da, 1876-1877 Sioux War'da ve yine Wounded Knee'deki son 1890 trajedisinde ABD Ordusunun başlıca rakibiydi(Colins, 1955:12)..

Siyuların yanı sıra çok sayıda başka kabile de Kuzey Amerika'nın Büyük Ovalarını işgal etti. Bu atlas için anlamlı bir uzlaşım oluşturmak için, Kızılderili kabileleri üç kategoriye ayırdı. Bunlar Kızılderili seferleri sırasında olanlar, özellikle ABD hükümetiyle müttefik olan Karga ve Şoşoniler (mavi metin), bu kampanyaların bir noktasında ABD hükümetinin düşmanları (metin kırmızı) ve katılmayanlar (siyah metin) vardı. "Sioux" terimi 19. yüzyılda olduğu gibi kullanılacak ve her zaman ABD hükümet politikalarına silahlı muhalif kabilelere atıfta bulunacaktır(Colins, 1955:12)..

Savaş, Ova (Plains) Kızılderili kültürünün merkezi bir parçası olduğundan, şiddetli direnişlerini anlamak kolaydır. Topraklarını ele geçirmek ve işgal etmek büyük bir silah gücü gerektirdi. Savaş, Amerikan yerleşimcilerinin kültürüne de derinden damgasını vurduğundan, sahne, bir taraf sonunda kalıcı bir hakimiyet elde edene kadar, yalnızca aralıklı barış kesintileriyle bozulan uzun şiddet dönemleri için hazırlandı(Colins, 1955:12)..

Harita 2. Grattan Affair, 1854–1855

1851'de ABD hükümeti, Oregon Yolu boyunca batıya seyahat eden göçmenler için güvenli geçiş sağlamak için Siyular ve Wyoming Fort Laramie'deki müttefikleriyle bir anlaşma imzaladı. Barış, en iyi ihtimalle Ağustos 1854'te Fort Laramie komutanına bir Sioux savaşçısının başıboş bir

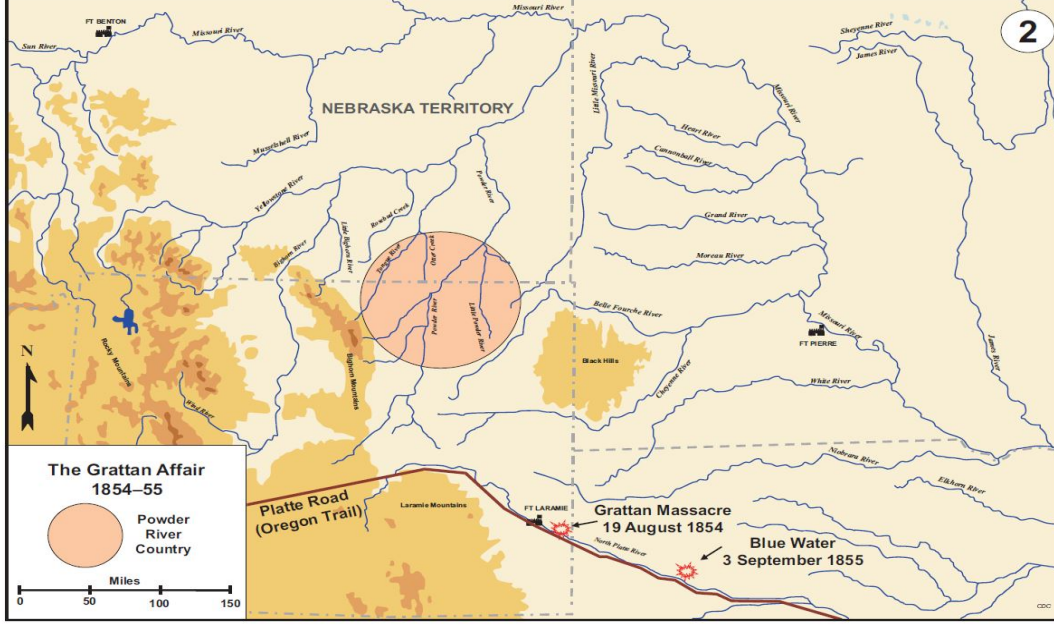
ineği çaldığını ve kestiğini bildirdiğinde, deneyimsiz ama hevesli Brevet Asteğmen John L. Grattan, komutanından suçlu savaşıyı tutuklamak için bir müfreze için izin istedi. Komutan, Grattan'ın isteğine boyun eğdi ve genç subaya, ihlal edenin olduğuna inanılan büyük bir Hint kampına 29 adam ve 2 topçu götürmesi için yetki verdi. Genç teğmenin üzerine yürüdüğü kamp, Platte Nehri boyunca uzanan bir dizi köyden oluşuyordu. Her yıl Brule, Miniconjou ve Oglala Sioux, yıllık gelirlerini almak için kalenin yakınında toplanırdı. Kombine köyler 4.000 kadar nüfusa sahip olabilirdi(Colins, 1955:14).

ABD'nin Brule'nin baş şefi olarak atanan Cesur (Fetih) Ayı, aşırı hevesli teğmeni ineği satın almak için bir teklifle yatıştırmaya çalıştı. Ancak Grattan, suçlu savaşçının cezalandırılmak üzere teslim edilmesini talep etti. Bu noktada, Grattan'ın adamlarına ateş açmasını mı emretti, yoksa gergin bir askerin panikleyip toplanan kalabalığa ateş açıp açmadığı belli değil. Nasıl başladığına bakılmaksızın, takip eden kavga acımasızca kısa sürdü. Müfrezenin zayıf görüşlü topçusu Kızılderili köyüne çok az zarar vermesine rağmen, Cesur (Fetih) Ayı'yı ölümcül şekilde yaraladı. Öfkeli Sioux'nun hızlı karşı saldırısı, Grattan'ın küçük ordusunu tamamen alt etti, teğmeni ve adamlarından biri hariç hepsini öldürdü. Ardından, önümüzdeki birkaç ay boyunca, Siyular Oregon-California Trail boyunca göçmenlere karşı yoğun misilleme baskınları başlattı(Colins, 1955:14).

Göçmenlere yönelik katliam ve saldırılara misilleme olarak ABD hükümeti, Brevet Tuğgeneral William S. Harney'e Siyuları cezalandırmasını emretti. Ağustos 1855'te Harney, Nebraska, Fort Kearny'den Fort Laramie'ye doğru 600 kişilik bir piyade ve süvari kuvvetine liderlik etti. 2 Eylül'de, Blue Water Creek'teki Little Thunder'ın (Cesur Ayı'nın halefi) Sioux köyünü günümüzde Ash Hollow, Nebraska'nın yakınında buldu. Harney, Little Thunder'ın pazarlık teklifini reddetti ve Grattan'a ve göçmen izine yönelik saldırılara katılan herkesin Orduya teslim edilmesini istedi. Ertesi gün köy kaçmaya çalıştı, ancak askerler önlerini kesti ve Harney hemen bir saldırı emri verdi. Little Thunder'ın savaşçıları, kadınlarının ve çocuklarının kaçmasına zaman tanımak için bir arka koruma eylemiyle savaştı. Buna rağmen, askerler tüm direnişi çabucak bastırdı ve köyü tamamen yok etti. Siyulardan 85 kişi öldü ve 70 kadın ve çocuk esir alındı. 250 Sioux köylüsünün yarısından azı kaçtı. Harney'in birliğinden sadece beş kişi öldü, yedi kişi yaralandı(Colins, 1955:14).

Grattan'ın komutasının yok edilmesinin intikamını alan Harney, Oregon Yolu boyunca güvenli geçişi sağlamaya başladı. Harney, Little Thunder'a karşı kullanılan ağır yöntemlerin tekrarını tehdit ederek, diğer Sioux liderlerine, düşmanlıklara bir son vermek için Fort Laramie'de buluşmayı kabul etmeleri için baskı yaptı. Oregon Trail ve Grattan Katliamı'na karışan tüm kişileri teslim etmeleri konusunda ısrar etti. O sırada Siyuların Harney'nin taleplerini kabul etmekten başka çaresi yoktu. Yine de, mesele unutulmayacaktı; Siyular, Harney'nin eylemlerinin intikamını alacakları bir

günün acı beklentisiyle ayrıldılar. Sioux gruplarının çoğu ayrıca daha batıya, Powder River ülkesine ve zahmetli göçmen izlerinden uzaklaşmaya karar verdi. Batıya göçleri, Karga'yı Powder River Havzası'ndaki zengin avlanma alanlarından uzaklaştırdı ve Siyular ile beyaz adam arasında gelecekteki çatışmalar için zemin hazırladı(Colins, 1955:14).

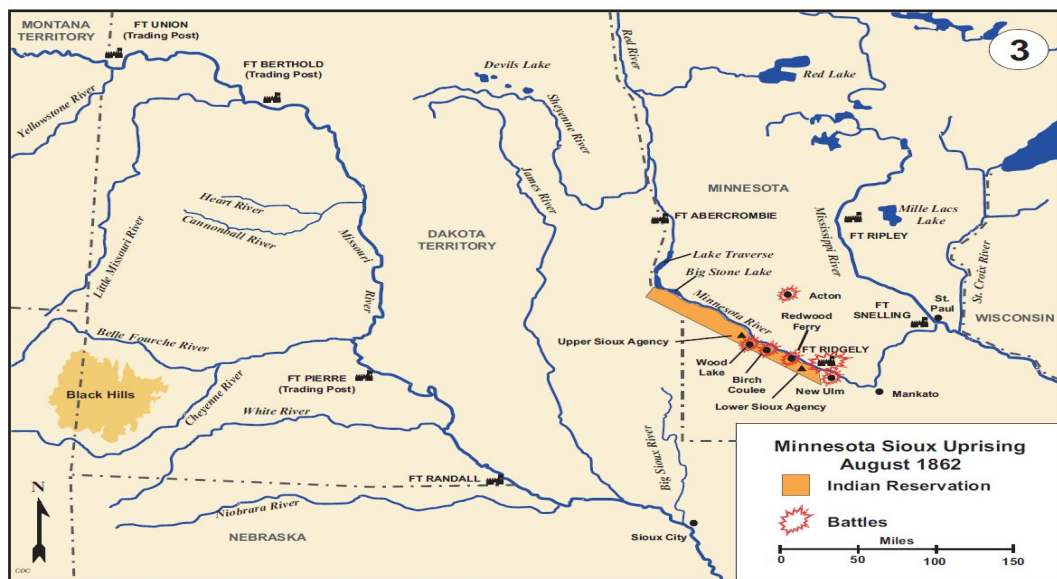
Harita 3. Minnesota Sioux Ayaklanması, Ağustos 1862

1862'de Santee Sioux, Minnesota Nehri'nin güney kıyısındaki dar bir rezervasyon karşılığında güney Minnesota'nın çoğunu oluşturan geleneksel anavatanlarından vazgeçmişti. Toprakları için tazminat olarak, Siyular, geleneksel avlanma alanlarından gelen kaynaklar olmadan yaşamalarını sağlayacak nakit gelirleri ve malzemeleri alacaktı. Bununla birlikte, idari gecikmeler nedeniyle, 1862 yazına kadar hem nakit hem de yiyecek gelmemişti. Bir önceki sonbahardaki mahsul başarısızlıkları, geç yiyecek teslimatını Kızılderililer için özellikle sıkıntılı hale getirdi. Yerleşimcilerin rezervasyon arazilerine tecavüz etmesi ve birçok Amerikalı tüccarın haksız uygulamaları da Sioux şüphelerini ve nefretini körükledi. Dahası, Siyular, Minnesotalıların pek çok genç erkeğinin İç Savaşta savaşmak için ayrılmasının getirdiği görece zayıflığı karşısında cesaretlendiler. Açlık, nefret ve Minnesotalıların ve yerel ordunun algılanan zayıflığının bu bileşimi, tam ölçekli bir savaş başlatmak için yalnızca bir kıvılcım gerektiren patlayıcı bir durum yarattı(Colins, 1955:16).

Kıvılcım, 17 Ağustos 1862'de dört Sioux savaşçısının Minnesota, Acton yakınlarında beş yerleşimciyi öldürmesiyle geldi. 18 Ağustos'ta, Aşağı Sioux Ajansı'ndaki Kızılderililer isyan ettiler ve rezervasyonlarındaki yerleşimcilerin çoğunu öldürdüler. Birkaç kaçak Fort Ridgely'ye ulaşmayı başardı ve komutan Yüzbaşı John S. Marsh'ı isyan konusunda uyardı. Marsh ve 47 adam daha sonra sadece Marsh dahil yarısının öldürüldüğü Redwood Ferry'de pusuya düşürülmek üzere kaleden ayrıldı. Yirmi dört asker Fort Ridgely'ye dönmeyi başardı(Colins, 1955:16).

İsyanın haberi yerleşimciler ve Kızılderili toplulukları arasında hızla yayıldı. Siyular için bu bir şiddet arınmasıydı; yerleşimciler için bir kabus gerçek olmuştu. Minnesota Nehri Vadisi'ndeki çoğu yerleşimcinin savaşan Kızılderililerle hiçbir deneyimi yoktu. Bir kaleye veya korunan yerleşime yeterince hızlı kaçmayanlar Kızılderililerin insafına kalmıştı. Siyular, karşılaştıkları yerleşimcilerin çoğunu öldürdü, ancak çoğu zaman kadınları ve çocukları esir aldı. Buna karşılık ordu, iyi konumlanmış topçuların askerlerin iki Sioux saldırısını savuşturmasına yardımcı olduğu Fort Ridgely'de 180 kişilik mevcut gücünü korumayı başardı. İsyanıdan kaçan yerleşimciler için bir mıknaş olan New Ulm kasabasında, savunucular iki yerli saldırısını da püskürttü. Yerleşimcilerin ve askerlerin güçlü direnişi, isyanın yayılmasını etkili bir şekilde durdurdu(Colins, 1955:16).

Şimdi, ordu inisiyatifi ele geçirdi. Albay Henry H. Sibley komutasındaki bir yardım seferi 27 Ağustos 1862'de Fort Ridgely'ye ulaştı. Sibley'in komutası büyük ölçüde ikinci sınıf silahlara sahip yeşil askerlerden oluşuyordu. Siyular, 2 Eylül'de Birch Coulee'de Sibley'in adamlarını şaşırttı ve taktik bir yenilgiye uğrattı. Bu küçük aksilik, her durumda, kampanyanın gidişatını değiştirmede. 2 ile 18 Eylül arasında, Sibley askerlerini topladı ve 3d Minnesota Piyade Alayı'nın 240 gazisi de dahil olmak üzere malzeme ve takviye aldı. 19 Eylül'de Sibley ilerlemesini sürdürdü. Bu sefer, 23 Eylül 1862'de Wood Lake'de Sioux ile karşılaştı ve onları mağlup etti. Üç gün sonra, Santee Siouxların bir kısmının teslim olması ve 269 esiri serbest bırakmasıyla düşmanlıklar sona erdi. Ancak ayaklanmaya katılanların çoğu batıya Dakota'ya kaçtı. Ayaklanmaya öfkelenen devlet yetkilileri 38 yerli mahkumu idam etti ve diğer tutsak Siyuları Minnesota dışındaki kamplara sürdü(Colins, 1955:16).

Harita 4. 1863 ve 1864 Siyu Seferleri

1862'nin sonlarında Ordu, batıya Dakotas'a kaçan Santee Sioux'u takip edecek kaynaklardan yoksundu. 1863 yazına kadar Kuzeybatı Departmanı Komutanı General John Pope, kampanyaya

devam etmek için yeterli kaynak toplamayı başaramadı. Astlarına, kaçak Santee Sioux'yu bulup cezalandırmak ve Doğulu kardeşlerini desteklemeye başlayan Yankton ve Teton Sioux'yu tehdit etmek için iki yönlü bir kampanya yürütmelerini emretti. Pope'un genel amacı, Minnesota'nın batı sınırını herhangi bir Hint tehdidinden korumaktı(Colins, 1955:18).

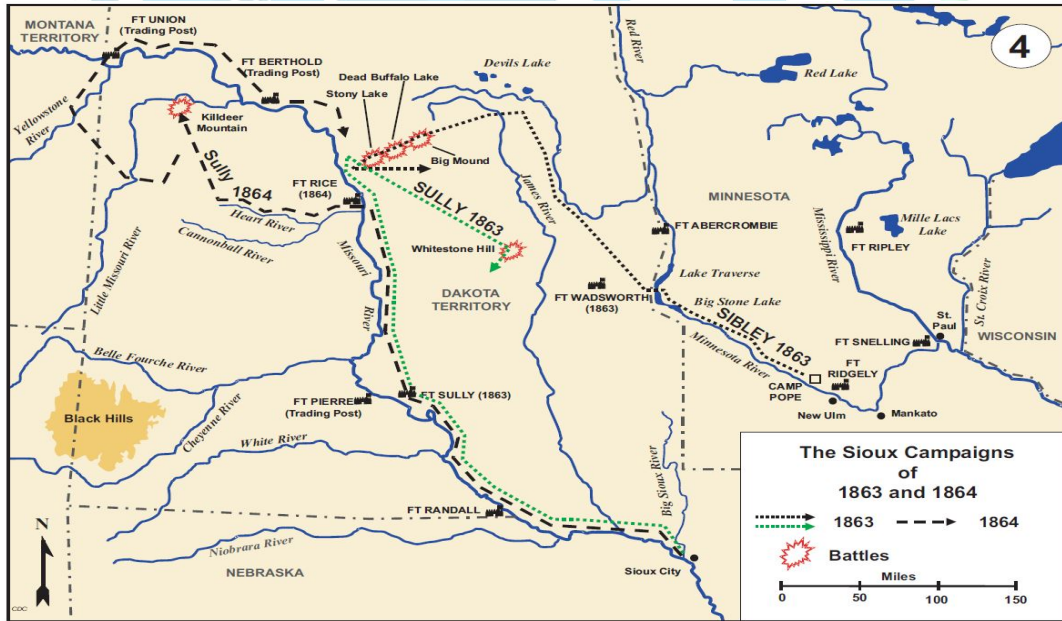
Tuğgeneral Henry H. Sibley, Minnesota Camp Pope'dan batıya yürüyen 3.000 kişilik bir birliğe komuta etti. Tuğgeneral Alfred Sully ikinci bir birliğe komuta etti. Yaklaşık 1.200 kişiden oluşan bu birlik, Iowa ve Nebraska'dan gönüllü süvari birimlerinden ve bazı destekleyici topçulardan oluşuyordu. Güney Dakota'daki Fort Randall'dan kuzeye doğru yürüdü. Plan, iki sütunun Kuzey Dakota'daki Devils Gölü yakınında buluşmasını gerektiriyordu(Colins, 1955:18).

Sibley'in büyük birliği, 16 Haziran 1863'te Camp Pope'dan ayrıldı ve Temmuz ortalarında Devils Gölü çevresine ulaştı. Orada bir ana kamp kurdu ve sonra büyük bir Santee grubu ve bazı Yankton'ların Missouri Nehri'ne doğru ilerlemesini takip etmeye başladı. 24 Temmuz'da Sibley'in birliği Büyük Höyük'te Siyuları yakaladı. Kızılderililer, bütün gün süren umutsuz bir arka koruma harekâtıyla savaştıktan sonra kaçtılar. 26 Temmuz'da, bazı Teton buffalo av gruplarıyla takviye edilen Santee, Sully'nin birliğine saldırdığında, Sibley Dead Buffalo Gölü'nde Sioux'ları tekrar kuşatmaya çok yaklaştı. Sully'nin birlikleri, obüs ateşiyle Sioux saldırısını kısa kesti ve ardından onları sahadan uzaklaştırarak karşı saldırıya geçti. Sully, 28 Temmuz'da Stony Lake'de Siyuları takip etti ve yakaladı. Yine, Siyular, ailelerinin Missouri Nehri üzerinden kaçmalarına izin veren umutsuz bir artçı harekâtla savaştı. Üç savaş sırasında, Kızılderililer tahminen 150 savaşçıyı ve yiyecek erzak ve teçhizatlarının büyük bir bölümünü kaybetmişti - bu yıkıcı bir kayıptı. Sibley'in Büyük Höyük'teki kayıpları küçük olsa da, ciddi şekilde erzak sıkıntısı çekiyordu. 3 gün boyunca Sully'nin kendi konumu için başarısız bir arama yaptıktan sonra Sibley, 13 Eylül'de Fort Snelling'e ulaştıktan sonra Minnesota'ya dönmeye karar verdi(Colins, 1955:18).

Missouri Nehri'ndeki düşük su nedeniyle geciken Sully'nin birliği, Ağustos ayının sonuna kadar kampanya bölgesine gelmedi ve bu sırada Sibley'in Minnesota'ya döndüğünü öğrendi. Ayrıca, yakalanmayan Santee Sioux'nun buffalo avlamak için James Nehri civarına taşındığı bilgisini de aldı. Tekrar Santee Sioux'un peşine düşen Sully, 3 Eylül akşamı Whitestone Tepesi yakınlarında Kızılderilileri yakaladı. Orada 1000 kadar savaşçıya sahip olabilecek büyük bir köy buldu. Kaotik bir gece savaşının karmaşasında, Siyuların çoğu kaçmayı başardı. Ancak, çatışmalar şiddetliydi. Sully'in birliğinde 20 ölü ve 38 yaralı vardı. Kızılderililerin kayıplarının ise 150 ila 200 arasında olduğu tahmin edilmekteydi. Yapılan takipte, Kızılderililer teçhizatlarının çoğunu kaybetti ve 250 kadın ve çocuk Sully tarafından esir alındı. Sully büyük bir zafer elde etmişti ve erzakları az olduğundan Fort Randall'a dönmeye karar verdi(Colins, 1955:18).

1864'te, onlara karşı kazanılan kesin zaferlere rağmen, özgür Santee, Teton ve bazı Yanktonlar Little Missouri Nehri'nde bir araya geldi ve bir kez daha doğu Dakota yerleşimlerini tehdit etti. Haziran 1864'te Sully 3.000'den fazla adam topladı ve bu birleşik Sioux grubunu dağıtmak için Missouri Nehri'ne yürüdü. Fort Rice'ı günümüz Bismarck'ın yakınında kurduktan sonra, birliğini batıya çevirdi ve arayışına başladı. 28 Temmuz 1864'te Killdeer Dağı'ndaki büyük Sioux birliğine saldırdı. Savaş sırasında Sully, komutasını İngiliz tarzı bir kareye dönüştürdü ve Kızılderili kampına karşı yavaşça ilerledi. Gün boyu süren savaşta Kızılderililer ağır kayıplar verdi ve köylerini ve erzaklarının çoğunu terk etmek zorunda kaldılar. Savaştan sonra Sully, Teton'u korkutmak için batıya Yellowstone Nehri'ne devam etti, ardından Ekim başında Minnesota Fort Ridgely'ye döndü(Colins, 1955:18).

1863 ve 1864 seferleri, sınırı Batı'ya doğru itmekte oldukça başarılı olmuştu. Santee Sioux'un kararlı bir şekilde ezilmesiyle, Minnesota yerleşimlerinin artık bir Kızılderili tehdidi korkusu kalmamıştı. Bununla beraber Teton Sioux'nun çatışmalara katılımı önemsizdi. Sadece 2 yıl sonra, Bozeman Yolu boyunca, ABD Ordusu Teton'a çok farklı sonuçlarla doğrudan meydan okudu(Colins, 1955:18).

II. The Sioux War of 1866–1868

Harita 5. Bozeman Yolu ve Connor Seferi

Batı Montana'da 1862'de Grasshopper Creek çevresinde altın keşfi bölgeye yüzlerce maden arayıcısı getirdi. Bu servet arayanların neredeyse tamamı, eski Oregon-Kaliforniya Yolu'nun kuzey çatalı olan Platte Yolu'ndan gelmiş ve batıdan Montana'ya taşınmıştı. Diğerleri Missouri Nehri boyunca Fort Benton'a kadar ilerlediler, sonra kuzeydoğudan altın tarlalarına indiler. 1863'te, iki

girişimci, sadece 2 yıl önce sınıra gelen bir Georgialı John Bozeman ve kıdemli bir dağ adamı olan John Jacobs, Fort Laramie'nin batısındaki Platte Yolu ile bağlantı kurmak için altın sahalarından bir iz bıraktı. Virginia City'nin doğusundaki Bozeman Geçidi'nden geçen bu rota, Yellowstone ve Bighorn Nehirlerini geçti. Bighorn Dağları'nın doğu tarafı boyunca güneye doğru ilerledi. Tongue ve Powder Nehirlerini geçti, sonra yaklaşık Fort Laramie'nin 130 km batısında son buldu. Altın tarlalarına ulaşmak için diğer yolların gerektirdiği mesafeyi yaklaşık 400 mil azalttı. Bununla birlikte bu yol, Teton Sioux ve onların müttefikleri tarafından Barut Nehri boyunca talep edilen değerli av arazilerini kesiyordu. Bozeman Yolu boyunca seyahat edenler kısa süre sonra kendilerini düşman Kızılderililerin şiddetli saldırısı altında buldular(Colins, 1955:22).

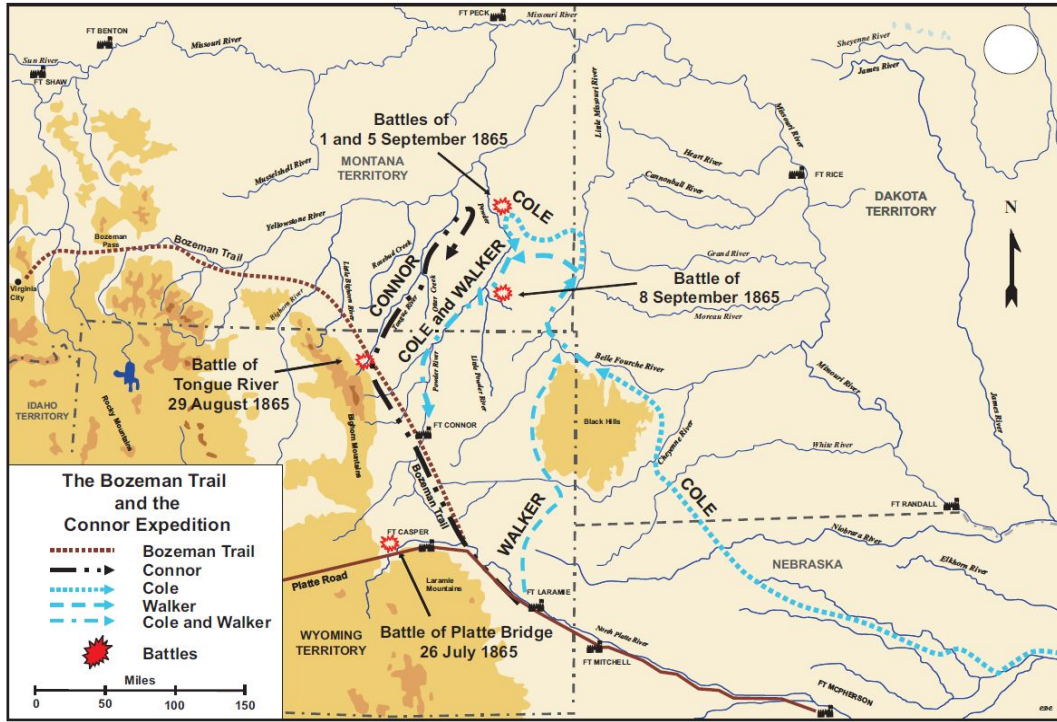
1865'te, modern Casper, Wyoming yakınlarındaki Platte Köprüsü'ne yapılan bir yerli saldırısına ve göçmenlerin koruma taleplerine yanıt olarak, ABD Ordusu, General Patrick E. Connor komutasındaki üç yakın birliği bölgeye gönderdi. Albay Nelson Cole, 1.400 gönüllü süvariden oluşan Omaha birliğine komuta etti. Yarbay Samuel Walker, 600 gönüllü süvari ile ikinci kola komuta etti. Connor üçüncü birliğe komuta etti. Gücü 558 asker ve 179 yerli izciden oluşuyordu. Strateji, üç birliğin Eylül ayı başlarında Rosebud Creek'te buluşmasını sağlamaktı(Colins, 1955:22).

Connor, Ağustos ayının ortalarında Yukarı Powder Nehri'ne ulaştı. Fort Connor'u kurduktan sonra Kızılderililerin peşinde kuzeybatıya devam etti. 29 Ağustos'ta, modern Ranchester, Wyoming yakınlarındaki Tongue Nehri üzerindeki Arapaho köyü Kara Ayı'yı buldu ve saldırdı. Saldırı sonucunda köyü ele geçirdi ve at sürüsünü de ele geçirdi. Ancak, köyün yıkımını tamamladıktan sonra, birkaç cesur Kızılderili karşı saldırısı, Connor'ı sayıca fazla olan birliklerini geri çekmesi gerektiğine ikna etti. Sonra, erken kış fırtınalarının ortasında Connor, Cole ve Walker'ın birliklerini bulmak için kuzeye yöneldi(Colins, 1955:22)..

Bu arada Cole, Black Hills'in hemen kuzeyine yürüdü ve 18 Ağustos'ta Walker'in birliğiyle bağlantı kurduğu Belle Fourche Nehri'ne yöneldi. Başlangıçta, iki kol, erzakları tehlikeli bir şekilde azalana ve Tongue Nehri'ne doğru hareket etmeye ve Conner ile bağlantı kurmaya karar verene kadar yerli topraklarının derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti. 1 Eylül'de, büyük bir Cheyenne savaş grubu, Cole'un Tongue Nehri'ne doğru hareket etme kararını değiştiren birliklere saldırdı. Bunun yerine, Yellowstone Nehri vadisinde olduğu bilinen bol av hayvanı ile erzaklarını yenilemeyi umarak Powder Nehri'ne yöneldiler. 2 Eylül gecesi birliklerde erken kış endişe yarattı. Cole'un zaten açlıktan zayıflamış 200'den fazla atı ve katırı yorgunluktan öldü. Yine, Cole yürüyüş yönünü değiştirdi ve kışı geçirmek için Fort Laramie'ye dönmeye karar verdi. 5 Eylül sabahı, Cole ve Walker bilmeden Little Powder Nehri'nin ağzına yakın büyük bir köyün yakınına düştüler. Köy, Sioux, Kuzey Cheyenne ve Güney Cheyenne'in eşi görülmemiş bir topluluktan oluşuyordu. 1000'den fazla Sioux, Cheyenne ve Arapaho savaşçısı, birliklere saldırmak için köyün dışına çıktı. Savaş, henüz keşfedilmemiş bu köyün etrafında

3 saat sürdü ve Kızılderililer savaşı durdurdu. Sonra tekrar 8 Eylül'de, bitkin ve açlıktan ölmek üzere olan birlikler, farkında olmadan köyün bulunduğu bölgeye girdi. Bunun üzerine yerlilerin çıkardığı öncü kuvvet askerleri kolayca durdurdu ve köy halkı ikinci kez kaçtı(Colins, 1955:22).

Sonraki 12 gün boyunca birlikler ağır ağır ilerlemeye devam etti. Her gün onlarca at ve katır açlıktan ölüyordu. Kızılderililer birliklerin etrafında akbabalar gibi gezindiler ve müfrezenin topçuları olmasaydı, muhtemelen birlikler işi daha zor olurdu. 20 Eylül'de Cole ve Walker'ın birlikleri Fort Connor'a girdi. Connor'ın eşit derecede bitkin birlikleri 24 Eylül'de onlara katıldı. Keşif seferi kabileleri boyun eğdirmeyi başaramadı ve bunun yerine Siyuları Powder River ülkesine yapılacak herhangi bir beyaz saldırıya karşı kararlı direnişlerini sürdürmeleri için cesaretlendirdi. Bununla birlikte, Bozeman Yolu üzerinde Fort Connor'ın varlığı, rota boyunca artan göçmen seyahatini teşvik etti ve koruma taleplerini daha da güçlendirdi(Colins, 1955:22).

Harita 6. Bozeman Trail Forts, 1866–68

Connor Expedition'in başarısızlığı hükümeti diplomatik bir çözüm aramaya sevk etti ve Haziran 1866'da Powder River şeflerinin bir kısmı Fort Laramie'de Powder River ülkesinden güvenli geçişe izin vermek için bir anlaşma müzakere ederken, Albay Henry B. Carrington, 18. Piyade 2. Taburu'nu Bozeman Patikası'na doğru gönderdi. Verdiği emir gereği, eskiden Fort Connor (önceki yıl General Connor tarafından inşa edilmişti) olan Fort Reno'da garnizon kurulması ve Bozeman Yolu boyunca iki yeni kale kurulmasını gerektiriyordu. Bu kalelerden, Montana Bölgesi'ne göçmen seyahatleri için koruma ve refakat sağlayacaktı. Barış müzakerelerine katılan şeflerin sayısı göz önüne alındığında, erken bir çözüm olasılığı iyi görünüyordu ve Ordu, Carrington'ın misyonunun

önemli muharebe eylemleri içermesini beklemiyordu. Sonuç olarak, Carrington'a 18. Ordu'nun 700 askerine ek olarak 300'den fazla kadın, çocuk, sütçü ve sivil müteahhit eşlik etti. Kolonda 226 katır vagonu, 35 parçalı alay grubu, kuvvete taze et sağlamak için 1000 baş sığır ve vahşi doğada bir kamp kurabilmek için gerekli tüm araç ve gereçler vardı(Colins, 1955:24).

Carrington, Fort Laramie'den görevini zorluk çekmeden tamamlayabileceğinden emin olarak ayrıldı. Bir planlayıcı ve organizatör olarak kanıtlanmış meziyetlerine dayanarak görevine çok uygun görünüyordu. Yale mezunu, Nisan 1861'de İç Savaş başladığında pratik bir avukattı. Hemen hizmet için gönüllü oldu ve Mayıs 1861'de 18. Piyade'nin organizasyonunda albay olarak bir pozisyon aldı. Kasım 1862'de tuğgeneral oldu. Sayısız kurmay görevini etkin bir şekilde yerine getirdi ve savaşın sonunda 18. Piyade'nin komutasını elinde tuttu(Colins, 1955:24).

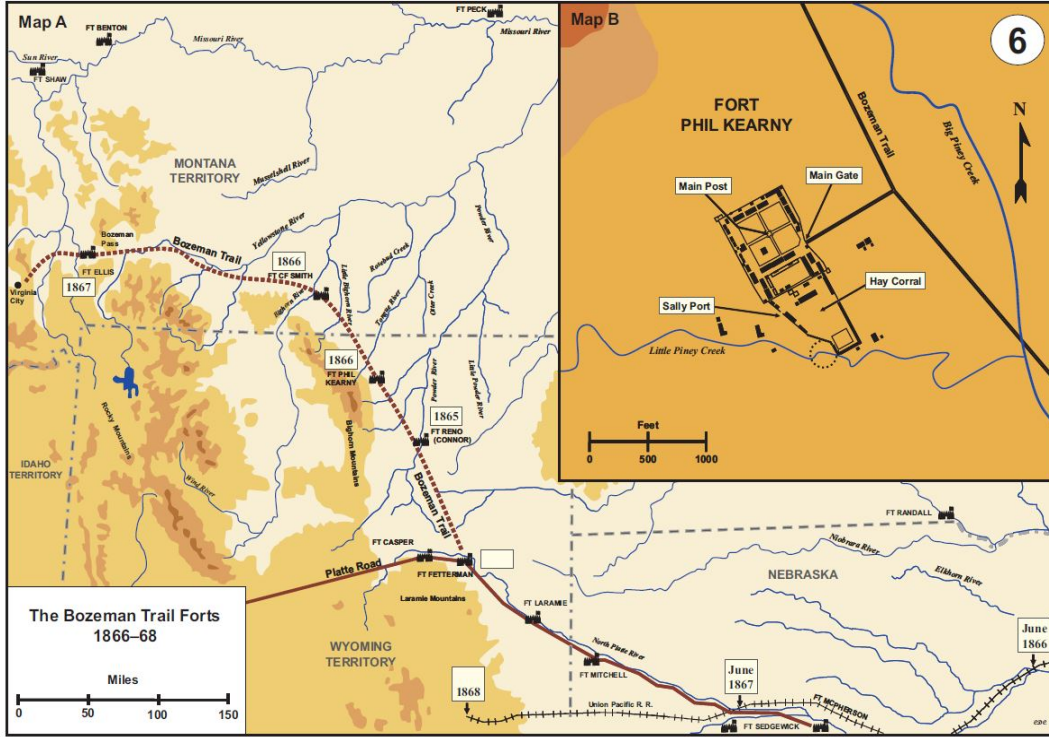
28 Haziran 1866'da Carrington'ın birliği Fort Reno'ya geldi. Burada, Carrington bir piyade bölüğü ile kaleyi onarmak, tedarik etmek ve garnizon kurmak için 10 gün harcadı. 9 Temmuz'da, 2. Taburun geri kalanı tüm ağırlıklarıyla Fort Reno'dan ayrıldı. Dört gün sonra, Carrington karargah binasının inşası için bir yer seçti(Colins, 1955:24).

Carrington'ın seçtiği yer, Bozeman Yolu'nun Big Piney Deresi'ni geçtiği noktanın hemen güneyindeydi. Kalenin içinde bulunduğu geniş vadi üç tarafı yüksek arazilerle çevriliydi. Hem kuzeyde hem de güneyde Bozeman Yolu, kalenin görünmeyen sırtlarından geçiyordu. Batıda, vadi Bighorn Dağları'nın eteklerine yol vermeden önce Little Piney Creek boyunca 5 veya 6 mil uzanıyordu. Oduncuların ve kütük ekiplerinin, tüm önemli yapı malzemelerini ve direğin pişirme ve ısıtma yangınları için yakıtı sağlamak için seyahat etmeleri gereken yer bu vadideydi. Carrington'ın bu pozisyonu seçmesi uzun süredir sorgulanıyor. Kalenin en önemli zayıflığı, Sioux ve Cheyenne'nin sürekli olarak yüksek zemine hakim olması ve kalenin içindeki ve etrafındaki tüm hareketleri gözlemlemesiydi(Colins, 1955:24).

Fort Phil Kearny'nin inşaatı, Carrington'ın birliği gelir gelmez başladı ve neredeyse terk edilene kadar devam etti. Ana direk (harita B), 3 fit derinliğindeki bir hendekte 11 fit yüksekliğinde yandan yontulmuş çam kütüklerinin bir araya getirilmesiyle yapılan 800 fit x 600 fitlik bir şarampoleydi. Karakol, askerler, subaylar ve ailelerinin çoğu için kışla ve yaşam alanlarını çevreliyordu. Yemekhane ve hastane tesisleri, gazete ve diğer çeşitli yapılar. Dükkanları, ahırları ve saman ağlını kapsayan stoksuz bir alan, güney çitinden kalenin ana su kaynağı olan Little Piney Creek'e 700 metre daha uzanıyordu. İki ana giriş, vagonlar için direğe erişim sağlıyordu, doğu duvarındaki ana kapı ve stoksuz alanın batı tarafında bir sal limanı(Colins, 1955:24).

Temmuz ayında, Carrington, Kaptan Nathaniel C. Kenney yönetimindeki iki bölüğü, üçüncü bir kale olan Fort C.F. Smith, Fort Phil Kearny'nin 150 km kuzeyinde, günümüz Yellowtail, Montana

yakınlarına gönderdi. Ordu ayrıca 1867'de yol boyunca iki ek kale daha kurdu. Kaleler buldukları parkurun başlangıç noktasının yakınında Fort Fetterman ve Bozeman Geçidi'nin batı tarafında Fort Ellis(Colins, 1955:24).

7. Harita: Phil Kearny Kalesi Kuşatması

Etkili bir Oglala Sioux şefi olan Red Cloud, ABD Ordusunun Bozeman Yolu boyunca kaleler inşa etme çabalarına şiddetle karşı çıktı. Grattan Olayı ve Tuğgeneral Harney'nin Oglala Sioux'sunun Fort Laramie yakınlarındaki Platte Nehri Bölgesi'nde artık yaşayamayacağına misilleme yapması gibi olaylarla ikna olmuştu. Bu nedenle, 1850'lerin sonlarında, Oglala Sioux, devam eden ABD göçünden uzak durmayı umarak batıya, Powder River ülkesine doğru gitti. Powder River ülkesini, halkının istilacı beyazlardan son sığınağı olarak gördü(Colins, 1955:26).

Carrington, Bozeman Trail kalelerinin inşaatına başlar başlamaz, Ordu ve Siyular arasında düşmanlıklar başladı. Carrington, tüm sınırlı kaynaklarını Phil Kearny Kalesi'ni inşa etmeye yoğunlaştırdı. Eğitime veya saldırı operasyonlarına çok az önem verdi ve yalnızca yerli baskınlarına etkisiz takiplerle tepki verdi. Öte yandan, Red Cloud, çabalarının çoğunu Fort Phil Kearny'ye karşı ara sıra tacizler ve Bozeman Trail boyunca yol üzerinde yoğunlaştırdı. Savaşçıları, çiftlik hayvanlarını çalmak ve oduncuları tehdit etmek konusunda çok ustalaştı. Siyular, tüm gereksiz risklerden kaçındı ve Kızılderilileri savaşa getirememeleri nedeniyle askerlerin moralini bozan Ordunun takip girişimlerinin çoğundan kolayca kaçındı. Red Cloud'un savaşçıları da Bozeman Yolu boyunca sürekli bir saldırı tehdidi oluşturdu. Kalelerin garnizonları kendilerini koruyacak kaynaklara zar zor sahipti, bu yüzden yol boyunca göçmen seyahati neredeyse durdu. Özünde, bu yo askeri bir

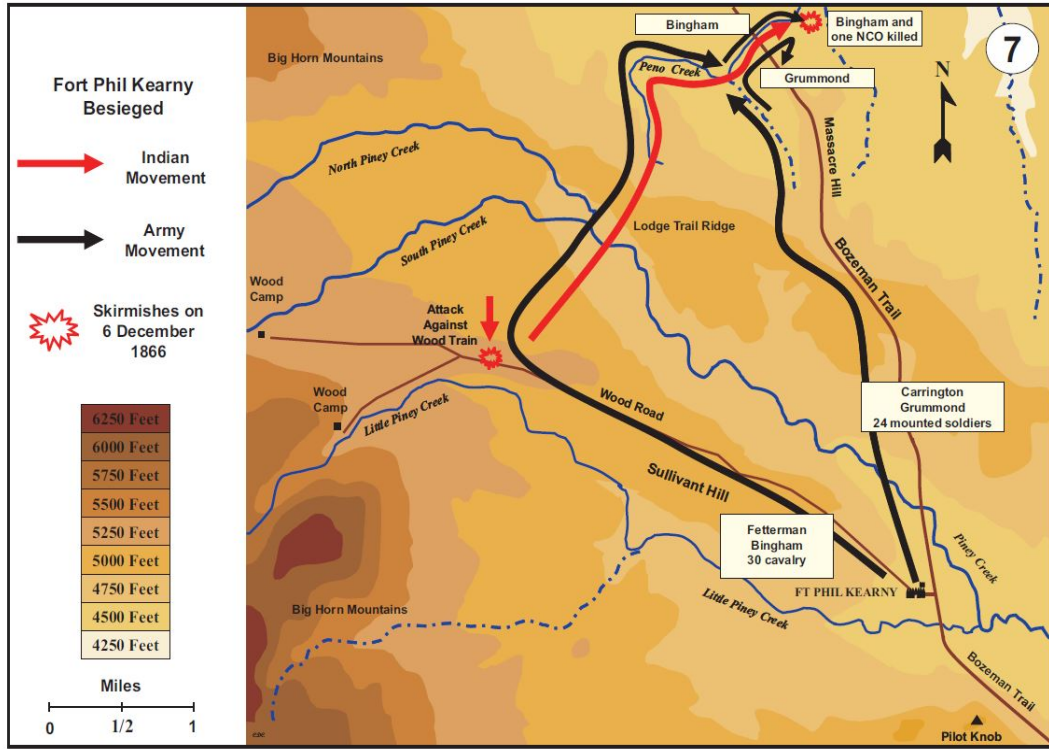
yol haline geldi ve bu geçişlerin tamamı, malzeme getiren askeri geçişlerle sınırlıydı. Kızıl Bulut'un uzak bir kuşatma stratejisi, Montana altın tarlalarına giden kestirme yolu kapatmıştı(Colins, 1955:26).

Kasım ayında, Carrington az sayıda takviye aldı. Bunlar arasında şunlar vardı: Kaptan (Brevet Yarbay) William J. Fetterman ve Kaptan (Brevet Major) James Powell - her ikisi de İç Savaş'ın deneyimli savaş gazileri. Çok saldırgan Fetterman, Carrington'ı Kızılderililere karşı saldırıya zorlamak için diğer hüsrana uğramış subaylara katıldı. Ne yazık ki, kaledeki subay arkadaşlarının çoğu gibi, onun da Kızılderili savaşında tecrübesi yoktu(Colins, 1955:26)

Aralık 1866'da, Kızılderililer, kaleleri taciz etmedeki başarılarından cesaret aldılar ve bir Ordu müfrezesini pusuya düşürmeye karar verdiler. Aynı süre zarfında, kaledeki temel çalışmaları tamamlayan Carrington, saldırı operasyonları başlatmaya karar verdi. Carrington, bir sonraki baskına kendi iki yönlü saldırısıyla karşılık vermeyi planladı. Kaptan Fetterman'a akıncıları takip etmesi ve onları Peno Deresi'ne doğru itmesi talimatını verdi. Carrington daha sonra Lodge Trail Ridge üzerinden ikinci bir grup asker alacak ve geri çekilen savaşçıların önünü kesecekti. 6 Aralık 1866'da Kızılderililer ahşap trene saldırdı ve Carrington planladığı karşı saldırıyı gerçekleştirdi. Kavgada, Teğmenler Bingham ve Grummond emirlere itaat etmediler ve yerli öncülerini pusuya düşürdüler, bu da Bingham'ın ve bir astsubayın ölümüyle sonuçlandı. Sadece silah seslerine doğru ilerleyen Kaptan Fetterman'ın sert disiplini ve zamanında aldığı önlem, o gün daha büyük bir trajediyi önledi(Colins, 1955:26).

6 Aralık çatışması, Carrington'ı saldırı eylemleri planlarını askıya almaya ve bunun yerine eğitime konsantre olmaya yöneltti. Tersine, Siyular başarılarından cesaret aldılar ve pusula stratejilerini geliştirmeye devam ettiler. 19 Aralık'ta, bir ordu müfrezesini tahta trene saldırarak pusuya çekmek için başka bir girişimde bulundular. Kaptan Powell, yardım kuvvetini yönetti ve akıncıları takip etmeyi ihtiyatlı bir şekilde reddetti. Siyular, 21 Aralık için bir sonraki saldırılarını hızla planladılar(Colins, 1955:26).

DÜMAD
WOJMUR

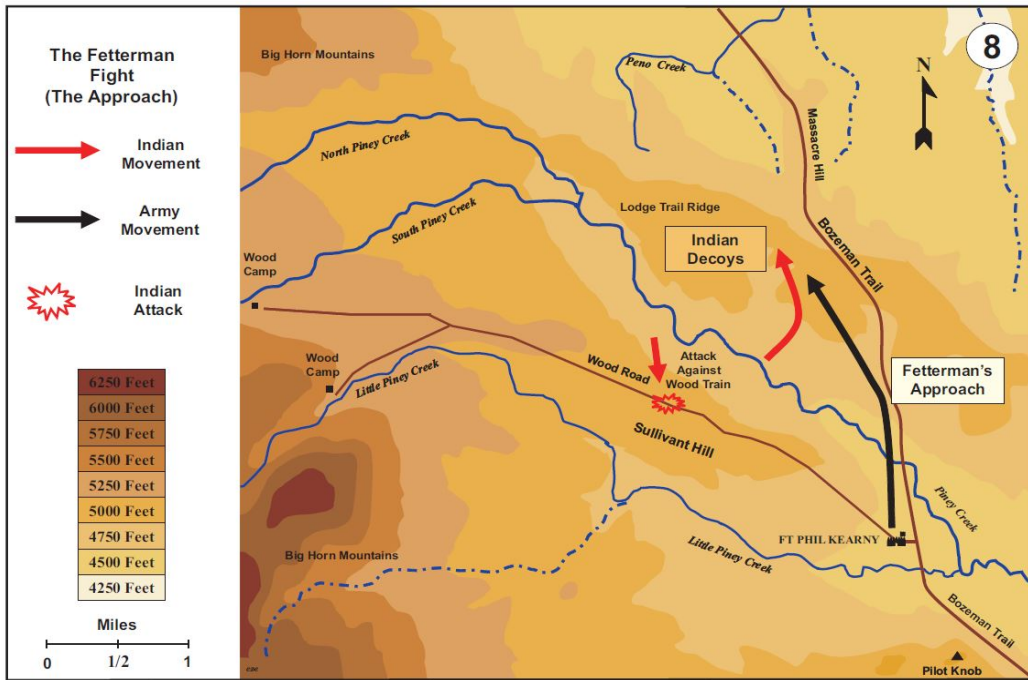
Harita 8. Fetterman Dövüşü: Yakınlaşma

21 Aralık 1866 Cuma sabahı, Fort Phil Kearny çevresinde soğuk ve gri bir şafak vaktiydi. Sıcaklık donma noktasının altına düştü ve kar, Bighorn Dağları'nın eteklerindeki vadileri, çam ormanlarını ve sırtları kapladı. Yaklaşık saat 10.00'da Albay Carrington, ahşap trene günlük ağaç kesimi ayrıntıları için çamlığa gitmesini emretti. Ahşap trene bir saldırının muhtemel olduğunu bilerek, vagonlarla özellikle güçlü bir eskort gönderdi. Bir saat içinde, Pilot Knob'daki gözcü, ahşap trenin saldırı altında olduğunu ve kalede ateş sesleri duyulduğunu bildirdi. Carrington, benzer durumlarda yaptığı gibi, kuşatma altındaki birliği rahatlatmak için derhal bir bölük çıkardı. Kaptan Powell, sadece 2 gün önce benzer bir görevi başarıyla gerçekleştirmişti. Ama o sabah, Kaptan Fetterman, yardım bölüğüne komuta etmekte ısrar etti(Colins, 1955:28).

Carrington'ın Fetterman'a verdiği emirler hakkında önemli tartışmalar var. Çoğu ikincil kaynak, Carrington'ın ona ahşap treni boşaltmasını ve ardından kaleye geri dönmesini söylediğini kabul ediyor. Hiçbir koşulda Lodge Trail Ridge'in ötesine geçmeyecekti. Öte yandan, Carrington'ın Lodge Trail Ridge'in ötesine geçmemek için tartışmalı emri verdiğine dair çağdaş bir kanıt yok. Carrington'ın Fetterman'ın büyük yardım kuvvetine liderlik etme talebine rıza göstermesi, ahşap tren akıncılarını Peno Creek drenajına çekilirken yakalamak için tasarlanmış bir başka önceden planlanmış saldırı hareketi olabilir. Emrin hikayesi, trajedinin suçunu Kızılderililere karşı planlı bir saldırı hareketinin başarısızlığı yerine emirlere itaatsizlik üzerine odaklamayı amaçlayan bir savaş sonrası uydurması olabilir(Colins, 1955:28).

Saat 11.15'te Fetterman, 18. Piyade Alayı'nın 4 bölümünden namludan doldurma (A Bölüğü: 21, C Bölüğü: 9, E Bölüğü: 6 ve H Bölüğü: 13) spring field silahıyla teçhizatlıydı. Az sayıda piyade vardı ve muhtemelen bunlar H Bölüğü'ndeki 13 adam olabilir. Birkaç dakika sonra, Teğmen George Grummond, Fetterman'ın yakın bir arkadaşı olan Kaptan Frederick Brown, bölüğe katılmak için gönüllü oldu. Seri atış yapabilen tüfeklerle donanmış iki sivil olan James Wheatley ve Isaac Fisher da gitmeye gönüllü oldular. Fetterman muhtemelen birliğine eklenmiş olan “80 adamla tüm Sioux ulusunu geçebilirim” ifadesini asla dile getirmemiş olsa da, diğer çoğu Ordu subayı gibi yerli düşmanlarını hor görüyordu. Yine de, Fetterman 80 adamla yola çıktı(Colins, 1955:28).

Fetterman'ın rotası da tartışmalı. Bununla birlikte, kuvvetini doğrudan kuzeye yönlendirmiş, dereyi geçmeden ve Lodge Trail Ridge'e çıkmadan önce Sullivant Tepesi'nin doğusundan geçmiş olması muhtemeldir. Fetterman'ın piyadeleri, büyük olasılıkla, her iki taraftaki yamaçlar boyunca süvarilerle yan yan olarak yola paralel yürüyüş halindeydi. Sırtı geçmeme emri gerçek olsun ya da olmasın, Fetterman'ın hareketinin onu Lodge Trail Ridge'e götüreceği kaleden izleyen herkes için açıktı(Colins, 1955:28).

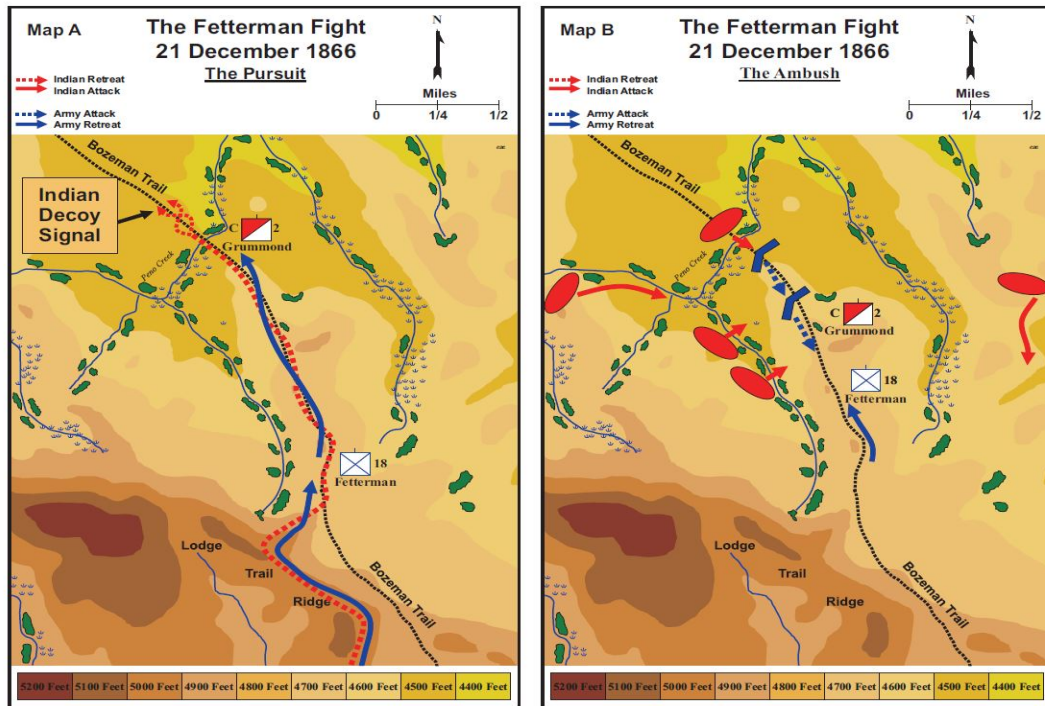
Harita 9. Fetterman Savaşı: Takip ve Pusu

Savaşın ayrıntıları belirsiz olsa da, atlı birlikler ve yaya piyadelerinin ayrıldığı görülüyor (harita A'ya bakınız). Emri Fetterman'ın mı verdiği yoksa Grummond'un kendi başına mı hareket ettiği asla bilinmeyecek, ancak süvari, küçük bir atlı piyade müfrezesi ve iki sivil ile birlikte Lodge Trail Ridge'i geçtikten kısa bir süre sonra piyadenin önüne geçti. Kızılderili tuzakları, öncü birliğin önünde alaycı bir tavır sergilediler ve onları Peno Deresi'ne doğru çektiler. Geçmişteki aceleci hareket

etme eğilimine dayanarak, Grummond muhtemelen düşmanla başa çıkmak konusunda endişeliydi(Colins, 1955:30).

Ancak yamacın eteğinde yüzlerce Sioux, Cheyenne ve Arapaho Kızılderili tuzaklarını kurdular (bkz. Harita B). Yerlilerin hesapları, Cheyenne'in sırtın batısında Peno Deresi çevresindeki ağaçlarda, çalılıklarda ve çöküntülerde saklandığını ve Sioux ve Arapaho'nun kuzeyde Peno Deresi boyunca ve yolun doğusunda bir sonraki nehrin arkasında saklandığını gösteriyor(Colins, 1955:30).

Grummond'un atlı müfrezesi tepeye geri çekildi. Wheatley ve Fisher, iki sivil, birkaç gazi ile birlikte atlarından indiler ve küçük bir kaya çıkıntısını savundular. Bu deneyimli sınır muhafızları, yerli atlılarına saldırmaktansa atlı olarak geri çekilme girişiminde bulunmanın ölümcül olduğunu anladılar. Wheatley ve Fisher, görünüşe göre, seri atışlı tüfeklerini yenik düşmeden önce çok iyi kullandılar. Carrington daha sonra raporunda hareket alanını çevreleyen 60 ceset olduğunu iddia etti. Yine de iki sivil, Grummond'un atlı birliklerini tepenin zirvesine çıkarmak için ihtiyaç duyduğu zamanı hayatlarıyla satın aldılar(Colins, 1955:30).

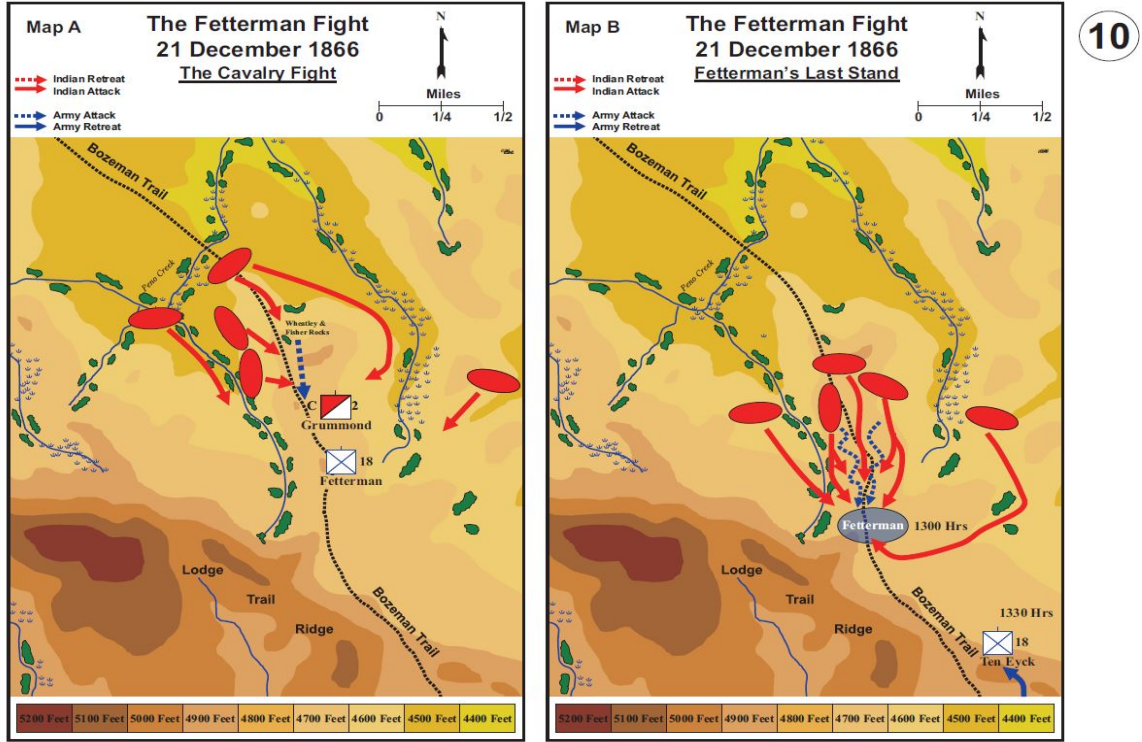
Harita 10. Fetterman Savaşı: Süvari Saldırısı ve Fetterman'ın Son Direnişi

Atlı birlikler küçük bir tepenin arkasına sığınmak için sırttan yukarı doğru güneye doğru çekildiler (bkz. Harita A). Görünüşe göre Grummond burada atından inerek, bir durdurma eylemiyle savaştı. Çatışma hatları kuzeye ve sırttan aşağı doğru her iki tarafa ateş açtı. Bir noktada, Grummond piyade yolunda güneye geri çekilmeye çalıştı. Bununla birlikte, geri çekilme bir bozguna dönüştü ve atlı askerlerin çoğu, Piyade'ye yeniden katılmadan önce Kızılderililer tarafından kovalandı (bkz. Harita B). Grummond'un cesedi ve diğer birkaç kişi, süvari çatışma hattı ile son piyade konumu

arasındaki yol boyunca dağılmış halde bulundu. Yerli hesapları, yolda öldürülen ve daha sonra adamları yol verip tepeden kaçan bir atlı asker (pony soldier) şefinden bahseder. Diğer yerli hesapları, cesur bir geciktirme eylemiyle savaştan ve kılıcının tek bir darbesiyle bir Kızılderili'nin kafasını kesen beyaz bir ata binmiş bir asker şefinden bahseder. Süvari çatışma hattında ölen son askerlerden biri, Alman doğumlu bir böcekçi ve 1855'ten beri Ordu gazisi olan Adolph Metzger'di. Metzger, saldırganları borazanıyla savuşturdu, ta ki alet hırpalanmış, şekilsiz bir metal kütle haline gelene ve vücudu parçalanana kadar(Colins, 1955:32).

Fetterman, Brown ve çoğu İç Savaş dönemi namludan doldurulmuş tüfekleriyle donanmış piyade olmak üzere 47 diğer asker, sırtın yukarıdaki büyük bir kaya kümesinde toplandı. Her ikisi de Oglala Sioux savaşçıları olan American Horse ve Brave Eagle, askerlerin çok savaştığını ve pozisyonlarını aşmak için çeşitli girişimlere direndiklerini iddia etti. Bununla birlikte, Fetterman'ın piyadeleri sayıca azdı ve dayanma şansı çok azdı. Sonunda ezildiler ve hepsi öldürüldü. Kalede, Carrington tepenin ötesindeki ağır ateş sesini duydu. En kötüsünden korkan Carrington, Yüzbaşı Tenador Ten Eyck'e, Fetterman'a yardım etmek için kalan garnizondan adam almasını emretti. Ten Eyck, savaşa bakan tepelere ulaştığında, Fetterman'ın ölüme mahkûm komutasını kurtarmak için çok geçti(Colins, 1955:32).

Savaştan sonra, Carrington, Kızılderililerin aşırı derecede insansız kaleye saldıracağından ve bu kaleyi ele geçireceğinden korkmasına rağmen, Fetterman'ın adamlarının cesetlerini kurtarmakta dikkate değer bir kararlılık gösterdi. Afet haberlerini Fort Laramie'ye taşımak için bir gönüllü istedi ve aldı. Bir Noel gecesini balosu sırasında Fort Laramie'ye gelen gönüllü John "Portugee" Phillips, felaketi bildirmek için 4 günde 235 mil yol kat etmişti. 26 Aralık'ta, Carrington'un komutanı General Phillip St. George Cooke, Yarbay Henry'e emir verdi. Wessells, Carrington'ın Fort Reno'daki astı, kurtarma seferinin komutasını almak ve Bozeman Yolu üzerindeki üç kalenin tümünün genel sorumluluğunu üstlenmek istedi. Yeni komutan, kendisini Fort Phil Kearny'deki morali iyileştirmeye özenle adanmış, ancak garnizon, malzeme eksikliğinden ve yoğun soğuktan büyük ölçüde acı çekti. Kızılderililer, aşırı kış koşulları nedeniyle kaleye yönelik operasyonlarını da askıya aldı. Her iki taraf da BozemanTrail'in kontrolü için yarışmaya devam etmek için baharı bekledi(Colins, 1955:32).

Harita 11. Hayfield Savaşı, 1 Ağustos 1867

1867 ilkbahar ve yaz aylarında, Kızılderililer Forts C.F.'ye karşı tacizlerine devam ettiler. Smith ve Phil Kearny'e yapılan saldırıların hiçbiri ciddi şekilde bastırılmadı ve her iki taraf da önemli kayıplar vermedi. Temmuz 1867'de Kızıl Bulut, Kızılderili kabilelerinden oluşan koalisyonunu kutsal Güneş Dansı için Rosebud Vadisi'nde topladı ve Bozeman Trail kalelerine karşı bir sonraki hamleyi tartıştı. Aşiret liderleri muhtemelen 1.000 kadar savaşçı çıkardı, ancak gevşek kabileler konfederasyonu hangi kaleye saldıracakları konusunda anlaşamadı ve güçlerini böldü. Cheyenne'lerin çoğunluğu, bazı Sioux'larla birlikte Fort C.F.'ye karşı harekete geçti. Smith, Sioux'ların geri kalanı ve bazı Cheyenneler Fort Phil Kearny yakınlarındaki bir oduncu grubuna saldırmaya karar verdi(Colins, 1955:34).

Muhtemelen kalelere karşı yapılan eylemler ara sıra olduğu için, Kızılderililer, Temmuz ayının başlarında, yeni bir M-1866, Springfield-Allin, .50-70 kalibrelik, kuyruktan dolma tüfeklerin kalelere ulaştığından habersizdiler. Springfield-Allin, Civil War'ın standart omuz kolu olan 58 kalibrelik Springfield, ağızdan yükleyicinin bir modifikasyonu idi. Tek atış olmasına rağmen, Martin bar-örs, merkez ateşlemeli, tamamen metalik 50 kalibre kartuş kullanan yeni silah, son derece güvenilir ve doğru ve hızlı bir şekilde ateşlenebilirdi. Tüfeklerle birlikte 100.000'den fazla mühimmat geldi(Colins, 1955:34).

Her iki kale, C.F. Smith ve Phil Kearny, kalelerine karşı doğrudan bir saldırıdan korkmadıkları için yeterince güçlüydüler. Ancak, kaleler ileri karakolları açığa çıkardı. Fort C.F. Smith, kalenin 2,5

mil kuzeydoğusunda bulunan Hayfield kampıydı. Hayfield kampında, taşeron işçiler, ekipman ve hayvanları için korunan bir depolama alanı ve savunma pozisyonu olarak kütüklerden ve çalılardan doğaçlama bir ağıl inşa etmişti. Teğmen Sigismund Sternberg tarafından komuta edilen on dokuz asker, samanlıktaki altı saman kesici makinesini koruyordu(Colins, 1955:34).

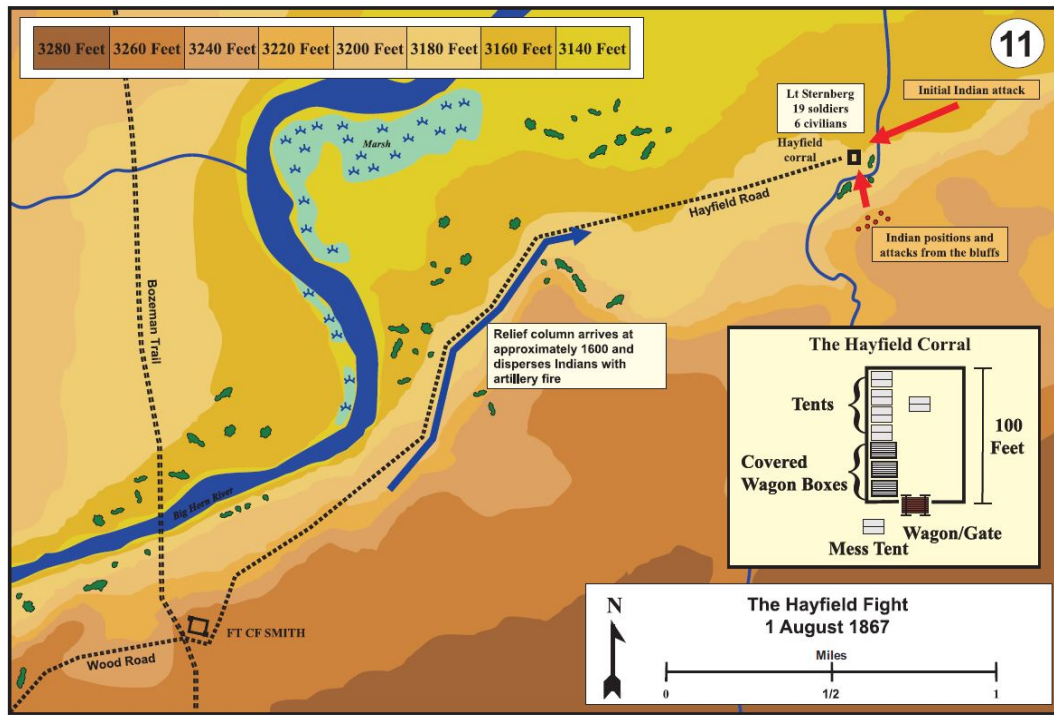
1 Ağustos 1867 sabahı Kızılderililer saman tarlasında çalışan gruba saldırdı. Birleşik Ordu ve sivil güç, çabucak ağıla sığındı ve teğmen hariç, ağılı çevreleyen kütüklerin arkasına saklandı. Resmi Avrupa askeri eğitimi ve hem Prusya hem de Birlik ordularında deneyimi olan Teğmen Sternberg, subayların yüzüstü pozisyonda savaşmasını uygun bir askeri protokol olarak görmedi ve bu nedenle ayakta savaşmaya karar verdi. 29 yaşındaki teğmen sadece Fort C.F.'de görevlendirilmişti. Smith'te 7 gün kaldı ve daha önce Kızılderililerle savaşma deneyimi yoktu(Colins, 1955:34).

Gerçek Kızılderili gücü bilinmemekle birlikte, muhtemelen 500'e yakındı. İlk saldırı öğle saatlerinde gerçekleşti. Kızılderililer, askerleri onları kovalamaya ikna etmeyi umarak ağılda birkaç atış yaptı. Bu taktik başarısız olduktan sonra, ağıla toplu bir saldırı düzenlediler. Savaşçılar, askerlerden bir yaylım ateşi ve ardından askerlerin beceriksiz ağızdan dolma silahlarını yeniden doldurmaları için bir duraklama beklediler. Bu duraklama sırasında, saldırganlar içeri girip ağılı aşmayı planladılar. Ancak, askerler yeni tüfeklerini çabucak yeniden doldurabildikleri için duraklama hiç olmadı. Askerler yeni silahlarına tam olarak alışmamış olsalar da, kitlesel ateş güçleri saldırıyı geri püskürttü. Saldırı sırasında bir yerli kurşunu, Teğmen Sternberg'in kafasına isabet ederek ölümüne sebep oldu. Ateş sırasında Sternberg'in kıdemli astsubayı da omzundan ciddi şekilde yaralandı. Bu nedenle komuta, İç Savaş sırasında subay olan Hayfield sivillerinden Don A. Colvin tarafından üstlenildi(Colins, 1955:34).

İlk saldırının başarısız olmasıyla, Sioux ve Cheyenne savaşçılarının çoğu ağılın 300 yard güneyindeki kayalıklarda siper aldı ve bu pozisyonun ağılı günün geç saatlerine kadar ateş altında tuttu. İkinci saldırı kayalıklardan geldi ve askerlerin toplu ateşi ile tekrar püskürtüldü. Öğleden sonra iki kez daha Kızılderililer, savunucuları aşmayı umarak yüksek yerden atlı saldırılar başlattı. Her kapsamlı saldırı, savunucuların Kızılderilileri geri çekilmeye zorlayan sürekli ateşi tarafından durduruldu. Kızılderililer ağılın güney duvarına yaya olarak son saldırılarını başlattılar. Saldırganlar sığ dereyi geçmeyi başardılar, ancak ağıl duvarına kadar zorlayamadılar(Colins, 1955:34).

Kaleye geri döndüğümüzde, Albay Luther P. Bradley, 5 bölük hazır piyade (10 subay ve 250 asker) ile ağıldaki çatışmayı ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Saldırı haberi, öğle yemeğinden bir süre sonra, kalenin güneybatısında çalışmakta olan ahşap tren, çok sayıda Kızılderili'nin saman deposuna saldırdığını gördüklerini bildirdiğinde geldi. İlk başta, albay yardım göndermek konusunda isteksizdi. Belki de yardım ekibini bekleyen Fettermanvari bir pusudan korkuyordu. Bununla birlikte,

yaklaşık 15:30'da monte edilmiş bir keşif gönderdi, bu da çabucak göreve geri döndü ve durumun ciddiyetini bildirdi. Keşif raporu, samanlık ağıldan kaçmayı ve kaleye atılmayı başaran bir kuryenin çaresizce yardım talebiyle birlikte, albayın yardıma göndermek üzere iki bölükten oluşan bir yardım kuvveti düzenlemesine neden oldu. Hayfield savaşçıları takviye kuvvetlerinin yaklaşık 16:00'de ortaya çıkması ve özellikle onlara eşlik eden obüsün patlayan mermisi, saldırganları taarruzdan vazgeçmeye ve geri çekilmeye ikna etti. Colvin ve sayıca az olan savunucuları pozisyonlarında 6 saatten fazla tuttu. Birleşik Ordu/sivil güç, üç ölü ve üç yaralı verdi. Ordu 18 ila 23 savaşçının öldürüldüğünü tahmin etmesine rağmen, Kızılderililer yalnızca 8 kişinin öldüğünü ve birkaçının yaralandığını kabul etti(Colins, 1955:34).

Harita 12. Vagon Kutusu Savaşı, 2 Ağustos 1867

Fort Phil Kearny'deki açık karakol, kalenin 6 mil batısında bulunan çamlıktı. Kaptan James Powell'ın C Bölüğü, 27. Piyade, çamlıktaki sivil oduncular için koruma sağladı. Orman kamplarını koruyan askerler, Büyük ve Küçük Piney Dereleri arasındaki bir platoda bulunan bir ağılda faaliyet gösteriyorlardı. Ağıl, vagonların hareket dişlilerinin (tekerlekler ve akslar) üzerindeki kutuların çıkarılmasıyla yapılmıştır. Koşu teçhizatı daha sonra kütükleri çamlıktan kaleye taşımak için kullanılacaktı. Yaklaşık 10 fit uzunluğunda, 4½ fit genişliğinde ve 2½ fit yüksekliğindeki kutular daha sonra yaklaşık 60 fite 30 fit dikdörtgen şeklinde yerleştirildi. Hala bez takılı iki vagon kutusu, hem askerler hem de siviller için erzak tutuyor ve ağılın dışında oturuyordu(Colins, 1955:36).

Kızılderililer, son dini törenle harekete geçirilen savaş tutkusu, 2 Ağustos 1867 sabahı ağıldaki askerlere saldırdı. Kızılderililer saldırdığında Powell, çalışma gruplarını çoktan göndermişti. Az

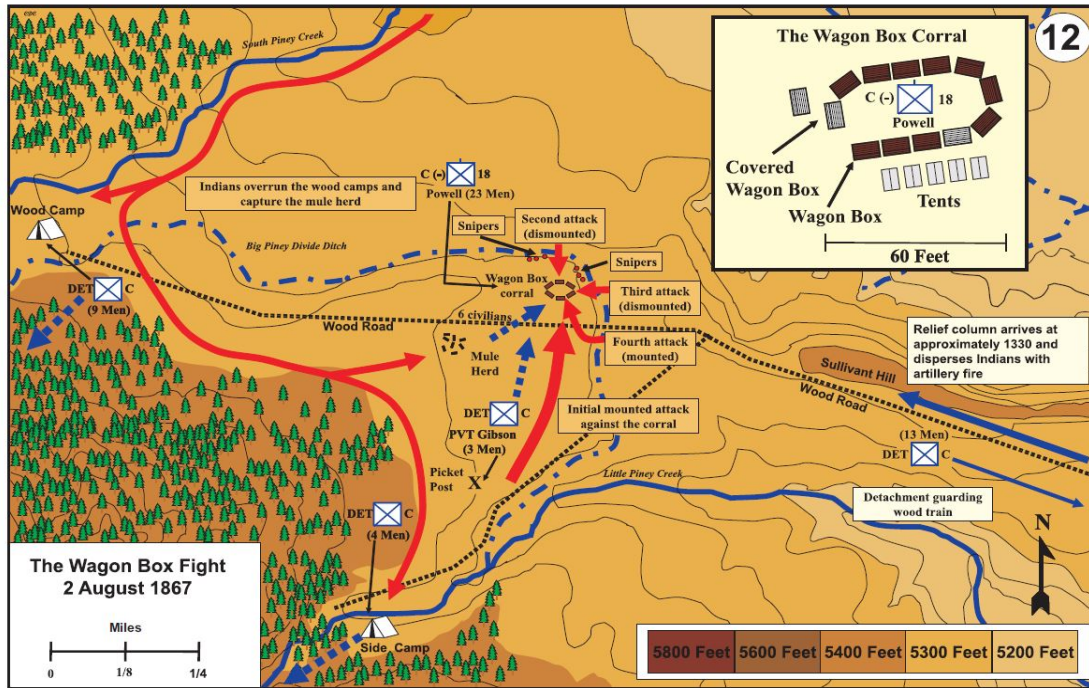
sayıda savaşı tepeleri batıya geçti. Büyük ve Küçük Piney Derelerindeki oduncu kamplarına saldırdı. Savaşçılar daha sonra platoya koştular ve katır sürüsünü ele geçirdiler. Savaş şefleri, ağıldaki askerlerin açıkta pusuya düşürülmek üzere doğaçlama vagon kutusu kalelerinden fırlayacağını ummuştular. Bunun yerine, Kaptan Powell adamlarını kontrol altında tuttu ve saat 9'a kadar 26 asker ve 6 sivili ağılda topladı. Bu noktada, savaş şeflerinin askerlere karşı toplu bir saldırı girişiminde bulunmaktan başka seçeneği yoktu. Yerli seyirciler çevredeki tepelerde toplanırken, atlı savaşçılar ağıla güneybatıdan hücum ederek ilk saldırıyı yaptılar. Savaşçılar, askerlerin bir yayılım ateşi göndermelerini ve ardından namluları yeniden doldurmak için bir duraklama yaparak Kızılderililerin savunmayı alt etmesi için bolca zaman vermelerini beklediler. Ancak askerler yeni tüfeklerini hızla yeniden doldurabildiler ve sürekli ateşleri saldırıyı köreltti. Kızılderililer, yaklaşmak yerine, atlarını kalkan olarak kullanarak ağılın etrafında döndüler ve sonra hızla kuzeye doğru sırtın arkasına çekildiler(Colins, 1955:36).

Atlı hücum başarısız olduktan sonra, savaş şefleri savaşçıları yaya bir saldırı için düzenlediler. İkinci saldırı kuzeydeki sırtın arkasından geldi. Bu kez, atlı savaşçılar güneye doğru gösteri yaparken, savaşçılar yaya olarak hücumla geçtiler. Ayak hücumu, askerlerin sürekli ateşi altında durmadan ve siper almak için geri düşmeden önce ağılın birkaç metre uzağına yükseldi. Aynı zamanda, bir kara kenarının arkasına gizlenmiş keskin nişancılar ağılın içine ateş açtı. Gün boyu süren çatışmalarda askerlerin verdiği kayıpların çoğunu bu keskin nişancılar verdi. Bu kayıplardan biri, defalarca başını eğmesi söylenen Teğmen John C. Jenness'ti. Kızılderililerle nasıl savaşacağını bildiğine dair verdiği cevap, kafasından yaralanarak ölmeden birkaç dakika önce yankılandı. Üçüncü saldırı, ağılın hemen kuzeydoğusundaki arazinin kenarında gerçekleşti. Bu saldırıda, Kızılderililerin hücumu, askerlerin yoğun ateşi onları tekrar geri döndürmeden önce neredeyse vagon kutularına ulaştı. Dördüncü ve son saldırı güneydoğudan geldi. Bu saldırıda, savaşçılar başka bir hücum girişiminde bulundular, ancak yine askerlerle yakınlaşmayı başaramadılar(Colins, 1955:36).

Çatışma öğleden sonraya kadar sürdü. Fort Phil Kearny'deki garnizon ateşi duyabiliyordu, ancak bir pusudan korkarak destek göndermek konusunda isteksizdi. Binbaşı Benjamin Smith nihayet kaleyi 102 kişilik bir yardım bölüğü ve bir dağ obüsüyle terk etti. Vagon kutusu savaş alanının yakınında, Smith obüsünü ateşledi ve bu da yerli saldırısının dağılmasıyla sonuçlandı. Vagon kutusunun çevresinde üç askerin ölmesi ve iki askerin yaralanması pahasına, askerler yüzlerce yerli cesur askeri alıkoymuştu. Powell, başarılı savunmasını alçakgönüllü bir şekilde, arkadan doldurmalı tüfeklerin hızlı ateşine, adamlarının soğukkanlılığına ve konumunun etkinliğine borçluydu. Kızılderililer de mücadelede zafer iddia etti. Savaşçıları, oduncu kamplarını başarıyla yok etmiş ve birkaç vagon yakmışlardı. Ayrıca büyük bir katır sürüsünü ele geçirmişler ve birkaç askeri

öldürmüşlerdi. Kesin yerli kayıpları bilinmiyor; Powell tahminen 60 ölü ve 120 yaralı. Gerçek kayıplar muhtemelen çok daha azdı(Colins, 1955:36).

Ordunun vagon kutusu açılındaki küçük zaferlerine ve samanlık savaşına rağmen, Bozeman Yolu'nun günleri sayılıydı. 8 aylık müzakerelerden sonra, Kızılderili şeflerin çoğunluğu nihayet yeni bir anlaşmanın şartlarını kabul etti, ancak Kasım 1868'e kadar Red Cloud, Fort Laramie'de belgeyi imzaladı. 1868 anlaşması, tartışmalı bölgedeki üç kalenin terk edilmesi ve Bozeman Yolu'nun kapatılması da dahil olmak üzere, Sioux taleplerinin neredeyse tamamını karşıladı. Ağustos 1868'de, son ABD Ordusu birimleri Forts Phil Kearny ve C.F. Smith'i terk edene ve ordu birlikleri gözden kaybolmadan önce bile, Sioux ve Cheyenne savaşçıları kalan binaları ve kaleleri ateşe verdi ve yaktı(Colins, 1955:36).

III. The Great Sioux War of 1876–1877

Harita 13. Kuzey Ovaları, 1868–1875

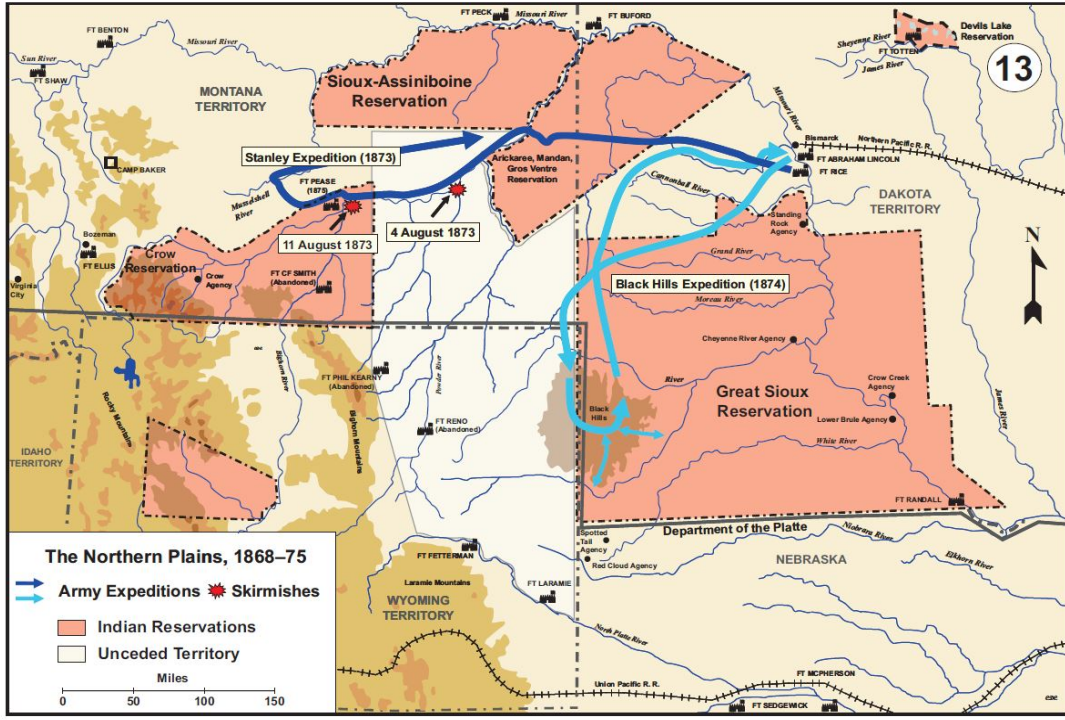
1866-68 Sioux Savaşı, Oglala Sioux'un kuzey Wyoming'deki ve Bighorn Dağları'nın doğusundaki güney Montana'daki ABD kuvvetleri üzerindeki egemenliğini açıkça ortaya koydu. Sioux ulusu ile Birleşik Devletler arasındaki 1868 antlaşması, böylece Siyuların, devredilmemiş geniş bir bölgede gezinme ve avlanma hakkını tanıdı. Bu bölge, Birleşik Devletler'in arazinin Sioux mülkiyetini tanımamasına rağmen, Sioux'ların orada avlanma haklarına sahip olduğunu inkar etmediği gerçeğinin kabul edilmesinden dolayı devredilmemiş olarak adlandırıldı. Antlaşma ayrıca Dakota Bölgesi'nde bir çekince koydu. "Birleşik Devletler, burada belirtilen ve yetkilendirilenler dışında hiç kimsenin bundan böyle [Kızılderililer], yukarıda belirtilen sınırlar dahilinde ve bundan

sonra sağlananlar dışında, Birleşik Devletler veya Bölgeler'in herhangi bir bölümündeki ve üzerindeki tüm hak taleplerinden veya haklardan feragat edecek ve yapacaktır." Bu hüküm, Siyuların rezervasyonun kalıcı mülkiyetine ilişkin ciddi haklarını açıkça ortaya koydu(Colins, 1955:40).

Antlaşma birkaç yıl boyunca Kuzey Ovaları'nda barışı sağlasa da, yerleşimcilerin Batı'ya karşı görünüşte karşı konulmaz yürüyüşüne mahkum edildi. Tüm bölge, Missouri Askeri Tümeni komutanı Tümgeneral Philip H. Sheridan'ın sorumluluğundaydı. Sorumluluk alanı Missouri Nehri'nden Rocky Dağları'na ve Kanada'dan Meksika'ya kadar uzanıyordu. 1873'te Siyular, Kuzey Pasifik Demiryolu için geçiş hakkı tekliflerini reddetti. Anket gruplarına karşı direnişleri, Sheridan'ı Yellowstone Vadisi'ne Albay David Stanley komutasında büyük bir askeri sefer göndermeye yöneltti. Bu sefer sırasında Yarbay George A. Custer'ın 7. Süvari Birliği, 4 ve 11 Ağustos 1873'te Siyularla iki büyük çatışmada savaştı. Daha sonra, ertesinin baharında, Montana, Kuzey Dakota, Güney Dakota ve Minnesota), orada bir Ordu garnizonu kurmanın uygunluğunu tespit etmek için Kara Tepeler'e bir keşif ekibi göndermek için Dakota Departmanına (bugünkü eyaletler) komuta eden astı Tuğgeneral Alfred H. Terry'yi gönderdi. Custer'ın komuta ettiği bu keşif ekibi, sadece bir garnizon için zeminin yeterliliğini belirlemekle kalmadı, aynı zamanda altın kanıtı buldu. Haber tüm ülkeyi sardı ve şu anda Güney Dakota olan Kara Tepeler'e altın hücumunu tetikledi. Zorluk, Black Hills bölgesinin 1868 antlaşmasında Siyulara ayrılan toprakların içinde olmasıydı. Bununla birlikte, ne kadar ilerici olursa olsun hiçbir Amerikan hükümeti, mutluluk arayışında bu kadar çok sayıda vatandaşı kısıtlamaya kalkışmazdı. Başkan Ulysses S. Grant'in karşılaştığı açmaz, Amerikalıların Kara Tepeler'e girmesini engelleyememesiydi; aynı zamanda, yasal olarak oraya gitmelerine izin veremezdi(Colins, 1955:40).

Siyularla savaş için bir bahaneyi rasyonelleştirmek, sorunu çözmek için Grant'in tek seçeneği gibi görünüyordu. Hükümet Siyularla savaşır ve kazanırsa, Kara Tepeler bir savaş ganimeti olarak terk edilecekti. Ancak Grant, kamplarda kalan Siyularla savaşmamayı seçti. Daha ziyade, Kızılderililerin sınırlarının ötesindeki yerleşimcilere vahşet işledikleri bahanesiyle, Siyuların devredilmemiş topraklarda dolaşan kısmına saldırmaya kararlıydı. Buna göre, Grant, Kızılderili İşleri Bürosu'na Kızılderililere 31 Ocak 1876'ya kadar gönüllü olarak rezervasyonlarına geri dönmeleri veya orada askeri hareketle zorlanmaları için bir ultiimatı vermesini emretti(Colins, 1955:40).

Rezervasyonun dışında, çoğu ultiimatı görmezden gelen iki gezgin zümre vardı. Kış gezicileri olarak adlandırılan bir zümre, beyaz adamdan tüm besinleri geri çevirdi ve serbest bölgede yaşadı. Yaz gezicileri olarak adlandırılan diğer zümrelerdeki, kışın beyaz adamın derdini üstlenirken, daha sıcak havalarda eski yöntemlerini sürdürdüler. Sheridan, ayrılmamış bölgede Kızılderililere karşı bir sefer düzenleme görevini aldığı anda, yalnızca kış gezginleriyle savaşacağına inanıyordu. Havalarda ısındıkça, yazlık gezicilerin sayısı, serbest bölgede arttı ve askerler için daha büyük bir tehdit oluşturdu(Colins, 1955:40).

Harita 14. Sheridan'ın Sefer Planı

1876'ya geldiğinde, sınır Ordusu, Büyük Amerikan Ovası (Great American Plains)'nda yılların deneyimini biriktirmişti. Bununla birlikte, Ordunun saldırı savaşı deneyiminin çoğu Güney Ovalarında Cheyenne, Comanche ve Kiowa'ya karşı elde edildi. General Sheridan, güney ovalarında, Güney Ovaları Savaşı (1868-69) ve Kızıl Nehir Savaşı (1874) olmak üzere iki büyük seferi başarıyla yönetmişti. Güney Ovaları Savaşı'nda Sheridan cesur bir kış kampanyası başlattı. Son derece hareketli, göçebe Kızılderili kabilelerini yakalamanın çok zor olduğunu fark etti ve kışın otla beslenen Kızılderili midillilerini zayıflatacağını ve onları Ordunun tahılla beslenen atlarına yakalanmaya daha yatkın hale getireceğini düşündü(Colins, 1955:42).

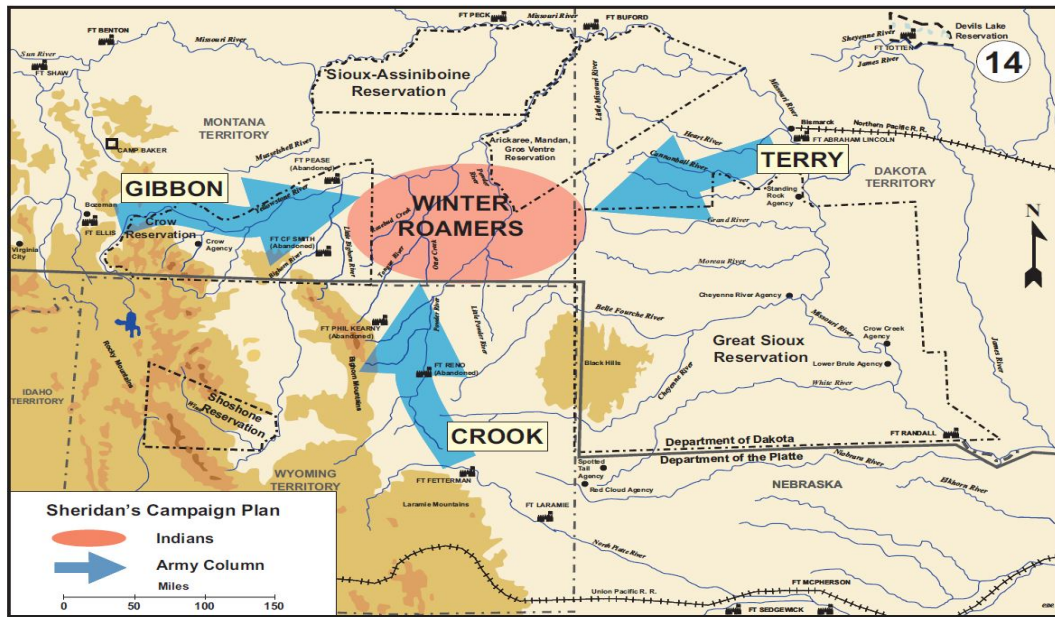
Genel olarak, Güney Ovaları Savaşı Ordu için bir başarıydı. Kampanyada Sheridan, tüm yerli köylerini yok etmek için hedef aldığı bir topyekûn savaş tekniğini uygulamaya koyma emriyle, şimdi Batı Oklahoma olarak bilinen bölgeye yakınlaşan üç bölük gönderdi. Stratejisi, ilerleyen bir bölük düşman Kızılderilileri bulmasa bile, Kızılderilileri diğer bölüklere doğru sürmeye yardımcı olacaktı. Saha komutanları, savaşın en önemli üç çarpışmasında yerli köylerini şaşırtmayı ve istila etmeyi başardı: Washita muharebeleri (Kasım 1868); Asker Yayları (Aralık 1868); ve Summit Springs (Temmuz 1869). Bu üç köyün yok edilmesi, Güney Ovaları (Southern Plains) kabileleri için büyük bir kayıptı; kendilerini askerlerden korumak için artık bölgenin genişliğine ve kış koşullarına güvenemezlerdi. Kabilelerin çoğu, mücadelenin boşuna olduğunu kabul etti ve isteksizce, rezervasyonda ve sadece dört yıl süren geçici bir barışta yaşamaya karar verdiler(Colins, 1955:42).

Sheridan'ın Ova (Plains) Kızılderililerine karşı bir mücadeleyi koordine etmek için bir sonraki fırsatı, 1874'te Cheyenne, Comanche ve Kiowa'nın, binlerce bufalonun katledilmesine ve anlaşma ödeneklerinin başarısızlığa uğramasına kızarak, Teksas'ta bir dizi intikamcı baskın başlatmaya kalkıştıklarında geldi. Sheridan, akıncıları cezalandırmaya karar verdi ve batı Teksas'a beş Ordu sütunu emretti. Bunu takip eden sefer sırasında Ordu, Güney Ovaları Kızılderilileri ile 20 kadar çatışmaya girdi. Çoğu küçük çatışmalardı, ancak en büyük üç kavga yine yerli köylerini içeriyordu. Kızıl Nehir (30 Ağustos 1874) ve Sweetwater Creek (12 Eylül 1874) muharebelerinde, Kızılderililerin artçı kuvvetleri, ailelerinin kamp teçhizatının çoğunu tehlikeden uzaklaştırmasına yetecek kadar Ordu birimlerini uzak tutmayı başardı. Daha sonra Eylül ayı sonlarında Albay Ranald S. Mackenzie'nin 4. Süvarileri kovalamaya başladı. Kızılderililerin peşinden koşarken, aceleyle terk edilmiş iki köyü ele geçirdi ve 500'den fazla locayı yaktı. Daha sonra, Palo Duro Kanyonu Savaşı'nda (28 Eylül 1874), kanyonda gizlenmiş yaklaşık beş yerli köyü buldu ve savunucuları sürpriz bir şafak saldırısında bozguna uğrattı. Askerler, ele geçirilen tüm locaları yok etti ve 1000'den fazla atı katletti. Sonunda, kışın başlaması taarruz operasyonlarını kısıtladı. Bununla birlikte, aylarca süren askeri operasyonlar, özellikle çok sayıda yerli midillisinin ve locasının imha edilmesi, Kızılderililerin kaldıramayacağı kadar fazla olduğunu kanıtladı. Saldırıları, Southern Plains kabilelerini göçebe yaşam tarzlarından vazgeçmeye ve rezervasyondaki yaşamı kabul etmeye zorladı. Sheridan, yakın bölük stratejisini doğrulamıştı. Taktik düzeyde, Sheridan'ın kilit astları (Binbaşı Andrew Evans, 3d Süvari; Albay Ranald S. Mackenzie, 4. Süvari; Binbaşı Eugene A. Carr, 5. Süvari; Albay Nelson A. Miles, 5. Piyade; ve Teğmen) Albay George A. Custer, 7. Süvari) savaş alanında başarı için bir formül oluşturdu: amansız takip, düşmanı şaşırtmak ve paniklemek için çeşitli yönlerden saldırı, disiplinsiz Kızılderili savaşçıyı uzakta tutmak için disiplinli ateş gücü ve inisiyatifi sürdürmek için saldırı eylemi (Colins, 1955:42).

Sheridan, Güney Ovaları'nın Kuzey Ovaları'ndaki Siyulara karşı fethinde kullanılan tekniklerin aynısını tamamen uygulamayı amaçladı. Bu deneyimden yola çıkarak, Sheridan ve komuta ettiği profesyonel askeri birlik, Kızılderililerle savaşırken temel gerçekler olarak çeşitli varsayımlara sahipti. Birincisi, Kızılderililerin örgütlü güçlere karşı durmayacaklarına inanıyorlardı: ABD kuvvetlerinin Kızılderililerle karşılaştığı her durumda -sayı ne olursa olsun- Kızılderililer kaçacaktı. İkinci bir inanç, Kızılderililerin, askerler köylerinin yakınında olmadıkça, ABD birlikleriyle asla savaşa girmeyecekleriydi. Son olarak, subaylar, Kızılderililer tarafından normalde sunulan yetersiz muhalefetin bile, Kızılderililerin zar zor hayatta kaldığı kış aylarında büyük ölçüde azalacağına ikna oldular. Bu varsayımların temelinde, Sheridan kampanya planı vardı (Colins, 1955:42).

Sheridan, Kızılderilileri bulup yenmek için Platte Departmanına komuta eden Terry ve Tuğgeneral George Crook'u yönetti. Sheridan'ın generalleriyle olan iletişimi, kampanyayı kışın yürütmek istediğini ve Kızılderilileri en kötü durumlarında yakalamak istediğini açıkça gösteriyordu. Ne yazık ki, bu eşit bölüm komutanlarına verilen emirler, operasyon için genel bir komutan belirtmedi ve hatta ikisi arasındaki koordinasyon talimatlarını bile belirtmedi. Sheridan'ın yıllık raporundaki kendi sözleri, koordinasyona ayırdığı dikkati gösteriyor: “General Terry, Kızılderili köyleri taşınabilir olduğundan ve herhangi bir nesnel nokta tespit edilemediğinden, kendisinin ve General Crook'un operasyonunun uyumsuz olarak yapılacağı konusunda ayrıca bilgilendirildi, ancak uyumlu hareketler hakkında herhangi bir anlaşmaya varırlarsa, tümen karargahında hiçbir itiraz olmayacaktı.” (Colins, 1955:42).

Sheridan'ın belirsiz talimatlarının pratik bir sonucu vardı. Terry, Montana Bölgesi'ne komuta eden astı Albay John Gibbon'a dağılmış tüm müfrezelerini toplaması ve batıdan bir yürüyüş başlatması talimatını verdi. Terry'nin kendisi doğudan hareket eden bir birliğe komuta edecekti. Bu güçlerin her biri Yellowstone Nehri'ni takip edecek ve birleşecekti. Bu arada, Crook kendi bölüğünü oluşturacak ve güneyden yürüyecekti. Birlikte, tüm bu ayrı operasyonel planlar, genellikle Sheridan'ın kampanya planı olarak adlandırılan şeyi oluşturuyordu ve aslında hepsi, mantıklı bir şekilde onun talimatlarından çıktı. Ancak, nihai kısaç hareketi hiçbir siparişte netleştirilmedi. Sheridan'ın ayrı sütunları arasındaki koordinasyonu göz ardı etmesi, Siyuların savaşa yeteneklerine karşı duyduğu küçümsemenin bir göstergesidir. Bu, kış boyunca ve 1876 yazına kadar etkisiz savaş operasyonlarına yol açacak bir küçümsemedir(Colins, 1955:42).

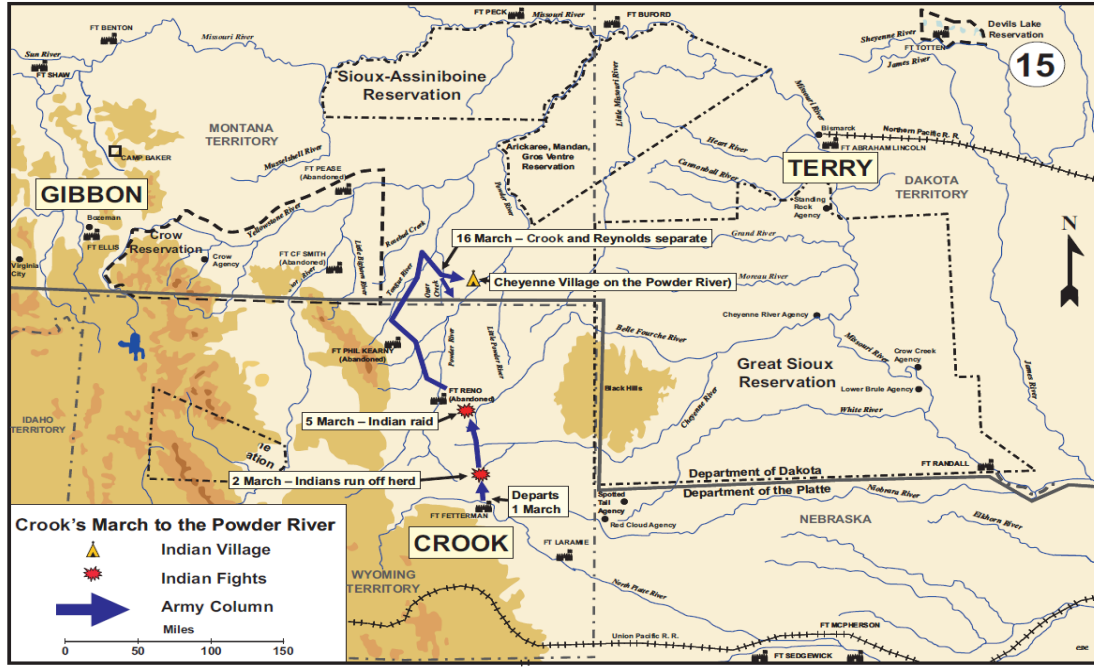

Harita 15. Crook'un Powder Nehri'ne Yürüyüşü

Sahaya ilk çıkan Crook oldu. Yaklaşan kampanyayı önceden tahmin ederek, departmanındaki dağınık görevlerden gizlice birimleri topluyordu. Savaş emri geldiğinde, Fort Fetterman'dan (bugünkü Douglas, Wyoming yakınlarında) kuzeye doğru yürüyüşe başlamak için neredeyse hazırды. Crook'un birlikleri 1 Mart 1876'da yola çıktıklarında hava açıktı ve çok soğuktu. Albay Joseph J. Reynolds'u birliğin başına geçiren Crook, ismen bir gözlemciydi. Ancak Crook, pratik kontrolü elinde tuttu ve Reynolds büyük ölçüde bir fazlalıktı. Crook ve Reynolds ile birlikte yürüyenler 10 süvari bölüğü, 2 piyade bölüğü ve 62 sivil paketçiydi. Bu birimler, ayrıca Crook'un personeli, rehberleri ve muhabirleri toplam 883 adamdı. Verimli ve etkili yük trenlerinin ustası Crook, bölüğünü kış kampanyası için iyi hazırladı(Colins, 1955:44).

Sorun neredeyse anında başladı. Askerler her gün yerli casusları tespit etti ve duman sinyallerinin sıklığı, ilerlemelerinin gözlemlendiğini gösteriyordu. Dışarıdaki ikinci gecede Kızılderililer, çiftlik hayvanlarını tek taze et kaynaklarından mahrum bırakarak, besi hayvanı sürüsünü başarılı bir şekilde damgaladılar. 5 Mart'ta Kızılderililer cesurca askerlerin kampına baskın düzenledi. Kızılderililerin gözetimi altında yürümekten bıkan Crook, 7 Mart sabahı piyade birliklerine trenlerle terkedilmiş Fort Reno bölgesine (bugünkü Sussex, Wyoming yakınlarında) büyük bir yürüyüş gösterisi yapmalarını emretti. Aynı zamanda, 15 gün boyunca asgari geçimine kadar soyunan süvari, o gün saklanacak ve o akşam yürüyüşüne devam edecekti(Colins, 1955:44).

Bu hile işe yaradı. 10 süvari bölüğü, yerli casuslarından kaçtı ve sonraki 10 gün boyunca fark edilmeden dolaştı. Sorun, Crook ve Reynolds'ın Kızılderilileri bulamamalarıydı. Son olarak, izcilerin en bilgisi olan Frank Grouard, süvariler Tongue Nehri boyunca arama yaparken, Kızılderililerin muhtemelen Powder River Vadisi'nde korunacağını öne sürdü. Crook, Grouard'ın fikrini kabul etti ve kuvveti Powder Nehri'ne yönlendirmesini sağladı. Sözüne sadık kalan Grouard, günümüz Moorhead, Montana'nın hemen kuzeyinde bir köyün izlerini buldu. Crook şimdi Reynolds'u altı süvari bölüğü ve gözcülerin çoğuyla birlikte ayırdı (onu gerçekten bir savaş seferinin komutasına verdi). Harika bir keşif sergileyen Grouard, müfrezeyle bir kar fırtınasının içinden bir Cheyenne köyünün yakınlarına götürdü. Koşullar, Crook'un 1876 Sioux War'daki ilk darbeyi vurması ve Reynolds'ın bir muharebe lideri olarak hünerini sergilemesi için artık uygundu(Colins, 1955:44).

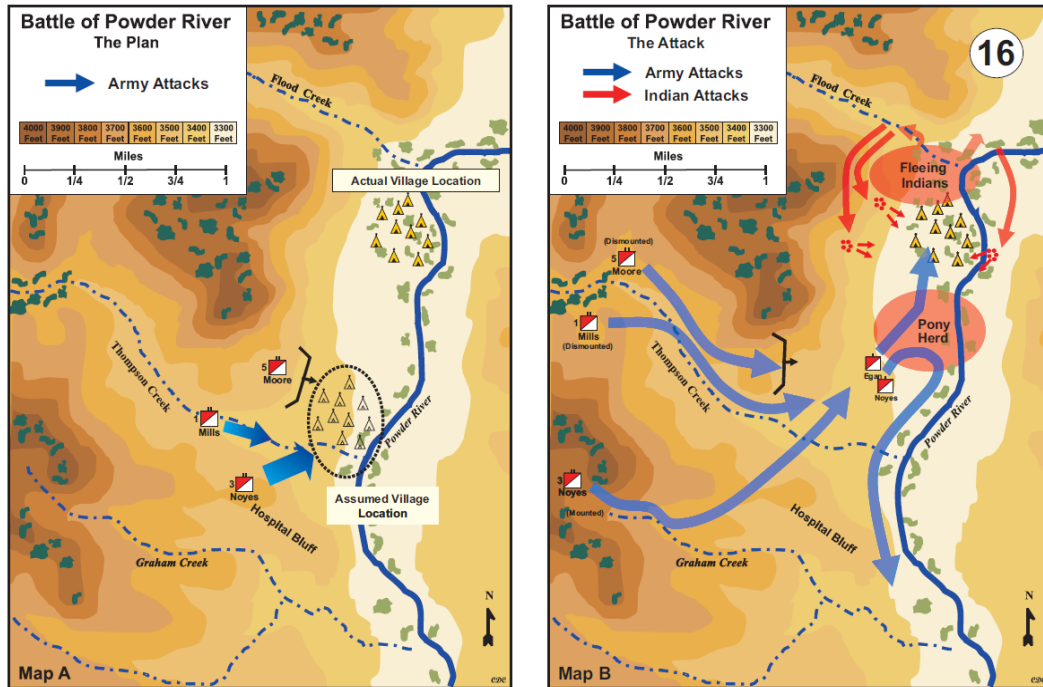

Harita 16. Barut Nehri Savaşı

Reynolds, Crook'un komutasından iki bölükten oluşan üç süvari taburuyla ayrıldı: Kaptan Anson Mills tarafından yönetilen E ve M kampanyaları, 3. Süvari; Kaptan Henry E. Noyes tarafından komuta edilen I ve K Şirketleri, 2. Süvari; ve Kaptan Alexander Moore tarafından yönetilen E Bölüğü, 2. Süvari ve F Bölüğü, 3. Süvari bölükleriydi. Crook'un gözlemcisi olarak müfrezeye katılan Crook'un yaveri Teğmen John Bourke de sefere eşlik etti. İzcilerin çoğu da Reynolds ile birlikte gitti. Bu hoşnutsuz bir emirdi; subaylar, komutanlarının taktik yeteneklerine veya fiziksel ve ahlaki cesaretine güvenmiyorlardı. Belki de bu, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanetti, ancak Reynolds, subaylarının kendisine duyduğu düşük itibara sadık olduğunu kanıtladı(Colins, 1955:46).

Scout Grouard, kar sürerken ve sıfırın altında 80 dereceye kadar düşen sıcaklıklarda tam anlamıyla Powder Nehri'ne giden patika boyunca yolunu buldu. 17 Mart'ta yaklaşık 02.30'da, Kızılderili köyünü bulana kadar bölüğünü durdurdu. Birlikler şiddetli soğukta beklerken, Grouard Kızılderililerin yerini başarıyla saptadı. Bu, ABD komutanlarının beklediği Kızılderilileri vurmak için büyük fırsattı. Reynolds, saldırı planını, köyün gerçek konumunun yanlış anlaşılmasına dayanarak formüle etti. Saldırı emirleri kesin değildi, ancak taktik planının genel bir taslağını yayınladı (harita A'ya bakın). Kaptan James Egan'ın Noyes'in taburundan oluşan bölüğün görevi, köye sessizce yaklaşmak ve tespit edildiğinde köye saldırmaktı. Bu arada, Noyes ve kalan şirketi yerli midilli sürüsünü köyden uzaklaştıracaktı. Kendi adına, Moore'un taburu, Egan'ın saldırısını desteklemek için atından inip köye bakan kayalıklara gitmekti. Mills'e başlangıçta hiçbir görev verilmedi, ancak sonunda Reynolds, pratik olduğunda yardımcı olması için Moore'u takip etmesini sağladı(Colins, 1955:46).

Arazinin engebeli doğası nedeniyle köye yaklaşmak beklenenden çok daha uzun sürdü ve köy, varsayılan konumunun bir mil kuzeyindeydi. Noyes ve Egan yerlerini aldılar ve saldırıyı tatmin edici bir şekilde başlattılar (B haritasına bakınız); ancak Moore henüz pozisyonunda değildi. Sonuç olarak, Kızılderililer, şimdi köyü işgal eden askerlerin manzarasına hakim olan kayalıklara kaçmayı başardılar. Bu noktada, Egan'ın bölüğüyle irtibatı kesilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, ancak Mills'in taburu onu güçlendirmek için yakında hazırды. Moore'un taburu gecikmeli olarak vadiye girdiğinde, köyü işgal eden güçlere eklendi. Midilli sürüsünü başarıyla ele geçiren Noyes, köydeki mücadeleye acilen katılması emredildiğinde, eversiz atlarını dinlendiriyordu. Dövüş boyunca, Reynolds müfrezesinin güvenliği ve korunması konusunda giderek daha fazla endişe duyuyordu. Komutasını kaybetmekten korkarak, geri çekilebilmesi için yerli köyünün hızlı bir şekilde yok edilmesini emretti. Bazı yerli mülkleri yok edildi, ancak Reynolds'un acele talebi birçok şeyin gözden kaçırılmasına neden oldu. Savaş, Ordu için içi boş bir zaferdi. Kötü yönetilen geri çekilme sırasında, birlikler tüm ölümlerini ve bir yaralı askerini geride bıraktı. Kızılderililer ayrıca Ordunun güneye yürüyüşü sırasında midilli sürülerinin çoğunu geri almayı başardılar. Dört askerın kaybı ve altı askerın yaralanması karşılığında Reynolds, Siyuları hükümetin niyeti konusunda uyarmaktan başka bir şey kazanmamıştı. Dövülen ve utanan Reynolds'un kuvveti, Crook'a Lodgepole Creek'in ağzında yeniden katıldı. Ardından, ayrılmasından 26 gün sonra, tüm birlik, yıpranmış, bitkin ve mağlup olarak Fort Fetterman'a döndü(Colins, 1955:46).

Değerlendirme

Amerika Birleşik Devletleri, Kızılderili kabileleriyle Ondokuzuncu Yüzyılın ikinci yarısında toplam dört ayrı büyük savaş dönemi yaşamıştır. Bu savaş dönemleri The Grattan Affair, 1854–1855, The Sioux War of 1866 –1868, The Great Sioux War of 1876 –1877 ve Wounded Knee 1890 olmuştur. Bu makalede biz Wounded Knee 1890 Soykırım Hadisesi’nden önce cereyan eden ve karşılıklı eşit koşullara ve imkanlara sahip iki devletin savaşlarından değil, hiçbir şekilde koşulları birbirine benzemeyen, ancak dünyanın her yanıyla irtibatı kesilmiş bir kıtada beyaz adamın her türlü imkana sahip olduğu şartlarda cereyan eden üç ayrı savaşın hikayesinden bahsedilmiştir. Bu hikayelerde dikkat çeken husus eserin sahibi Charles D. Collins, meselelere mümkün mertebe tarafsız bir yaklaşım sergilemeye çalışmaktadır. Ancak bir Amerikalı beyaz adam olması sebebiyle, kendi ırkının yerli Kızılderililer karşısındaki konumunu, gerçekte bağlantısı olmayan bir şekilde, evsahibiymiş gibi vermeye, hatta Kızılderili ana karasına zorla girmiş bir millet olmalarına rağmen masumane taleplerle Kızılderililerin kendi topraklarını kendi istekleriyle bırakıp, her defasında daha batıya çekildiklerini ifade etmeye çalışmaktadır.

Bununla beraber Charles D. Collins, objektif davranmayı elden mümkün oldukça bırakmamaya çalışmakta ve Amerikalıların Kızılderili köylerini yok ederken, kadın, çocuk, ihtiyar, hayvanlar ve çadırlar olmak üzere tümünden yok etmekte olduklarını, bunu yaparken de kendi güvenlikleri için yaptıklarını ifade etmekten çekinmiyor. Charles D. Collins, Amerikalı asker ve komutanların her yenilgiden sonra defalarca kendi ezikliklerini düzeltebilmek için kendilerinden kat kat zayıf ve düşkün kabilelere saldırarak, onları tümünden ortadan kaldırmak suretiyle kendi duygularını dizginleyebildiklerini söyleyerek, bir büyük doğruya imza atıyor.

Yazar, bütün ABD’nin top yekün bir savaş başlatmaksızın Kızılderili yerlileri, bizzat Kızılderili topraklarından çıkarmak veya tamamen yok etmek ile kendi belirledikleri ve her türlü kontrolü kendi ellerinde olan, adına rezervasyon denilen kamplara girmelerini ve burada asimilasyona tabi tutulmalarını temin etmek istediklerini de açıkça ifade eder.

Görülen o ki, Amerika Birleşik Devletleri, Kızılderililerin dünya ile irtibatsızlığından faydalanarak, sürekli göçlerle doyuma ulaşan nüfusunu 19. yüzyılın sonuna kadar iskan edebilmek için milyonlarca Kızılderiliyi ortadan kaldırmış veya daha kuzey batıya sürerek, topraklarına el koymuştur.